

QUA MÂY TRỜI SƯƠNG MƯA

Hoàng Lộc

Qua Mây Trời Sương Mưa
thơ Hoàng Lộc
bìa: Đinh Cường
phụ bản: Đinh Cường, Huỳnh Ngọc Diệp
trình bày: Phan Xuân Sinh
phổ nhạc: Đynh Trầm Ca
Văn Mới (Hoa Kỳ) xuất bản, 1999
tác giả giữ bản quyền

*Kính về Ba Mẹ
Trân trọng Hội An và ĐN,
Tình Quê Tình Yêu tôi*
*Gửi Bằng Hữu
Thương tặng Phương Thảo, Phương Chi
và mẹ cáccon*

HL

CHUYỆN TÂY HIÊN

từ trong cổ lục
em là tiêu thư
lòng quen khuê các
tây hiên đứng chờ

ta, thằng phiêu lãng
nghe đồn sang chơi
mới nhìn đã sảng
oi em tuyệt vời

rượu hồng một chén
tình tràn thắm sâu
quan hà nửa chén

bỏ em bên lầu

mịt mù cõi thế
ngơ ngẩn đường chim
công hầu coi nhẹ
nhớ màu mắt em

về tây hiên cũ
nghe mưa đầu sông
tóc em hà xứ
đời ta tang bồng
1969

LẠI MỘT MÙA XUÂN SÂU XỨ

cũng chỉ mình anh nhìn qua cửa sổ
sân nhà người vạn thọ đã vàng bông
vội đôi mắt cũng vàng hoe cổ xứ
nghe hát hiu chút nắng tạt bên lòng

lại chỉ mình anh qua hè phố lạ
chân lênh đênh không bước kịp tình người
nửa kiếp sống cứ thua hoài thiên hạ
sự nghiệp buồn gió thổi chiều ba mươi

rồi cũng mình anh ngùi thương kỷ niệm
giận ngày xưa quên tính chuyện quay về
khi dong ruổi với trăm lần lỡ vận
bỗng nghe thềm tắm lại nước sông quê

khu vườn nhà anh năm nay bão lớn
biết em còn qua ngõ cũ tìm nhau ?
tóc có đủ che quanh ngày bất hạnh
khi mùa xuân chưa tới đã xanh xao

mẹ ở đó cũng buồn hơn tháng chạp
lòng mới mòn tựa cửa chùng ấy năm
buổi tàn đông trời vẫn làm mưa bắc
ngọn đèn run trong mắt mẹ âm thầm

anh ở phương nam dòng dòng tưởng nhớ
ôi quê người không thể ấm thân quen
ai gọi tên anh một thẳng viển xứ
hồn đong đưa trên mấy sợi ưu phiền

chỉ biết một mình lui về ngõ hẹp
người chung quanh chắc đã đón giao thừa
anh xa xứ nên mùa xuân với Tết
cũng mơ hồ như những chuyện đời xưa.
1969

BẤT NGỜ GẶP QUÊ LINH Ở TÂN ĐỊNH

lâu rồi ta kiếp sâu đo
quần quanh trăm lá sầu khô một đời
em qua gió tạt từng hồi
xô ta lung lẳng giữa trời oan khiên
1970

VÔ TÌNH KHÚC

nghĩ đáng đời ta thẳng lẳng tử
năm năm võ súng hát phiêu bông
nghìn đêm ngược mắt nhìn trăng vỡ
mù nổi u hoài mấy dặm sương

em đã lâu nay thành dĩ vãng
nhớ em là nhớ kẻ vong tình
ta qua đã mấy trời mây trắng
đề cổ mà khinh cái rẽ khinh

ngày ấy tưởng xa là chết được
ai ngờ con sáo cũng sang sông
ngày ấy môi em là mật ngọt
ai có ngờ cay nát tấm lòng

chẳng lẽ giận đời đi uống rượu
mà say chưa chắc đã quên đời
cũng chưa chắc ám sầu xa xứ
đỏ mặt hoàng hôn cũng hồ người

trăng chết vô tình trên giấc mộng
là trăng vỡ lở mộng hôm qua
ta khóc vô tình trên cuộc sống
là vô cùng ta xót thương ta...
1971

NGÀY TRỞ LẠI HỘI AN

khi anh về trời phỏ cũ lên sương
đôi chút lạnh đôi chút sầu thảng chạp
vừa đủ mới đôi chân thẳng lẳng bạt
anh nghiêng vai ngó lại cuộc đời mình
áo bụi mù và tóc gió thổi xanh
tay vẫn ngẩn đê trăm lần thua thiệt
phổ thì nhỏ anh còn qua chưa hết
lại hoài công đi bắt mộng bên trời
khi nhớ ra mình tuổi đã ba mươi
ba mươi tuổi sao cứ hoài lỡ vận ?

khi anh về buồn hơn loài mây trắng
nghĩ người xưa phú quý mới hồi hương
chuyện công danh như muối xát trong hồn
chưa áo gấm nên hoài hoài viễn xứ
anh sợ qua nhà từng bằng hữu cũ
sợ qua đường gặp những dáng tình xưa
kỷ niệm thì xa, xa quá - mơ hồ
chẳng lẽ nhắc để làm nên yêu dấu ?

khi anh về bé vừa lên mười sáu
rất dịu dàng nhưng rất lạ đời anh
khi đưa tay gỡ vội trái tim mình
nghe sai lỡ như một lần dâu bể
anh đã già rồi hồn khô ý trẻ
tương lai mù trên mấy ngọn sầu đông
yêu vô vàn cũng rớt giọt tình không !

khi anh về bất ngờ anh biết khóc
qua hiên nhà người, bé vào lớp học
bé đâu hay thành phố đó lên sương
là khi anh cúi xuống một đời buồn...
1972

KHI QUA TRƯỜNG HỌC CŨ

Gửi Ngọc Bích, Huỳnh Uyên

ngôi trường bây giờ em theo học
mười năm xưa ta cũng đi - về
ôi mười năm một thẳng xuôi ngược
những điều trong mộng đã vàng hoe

em chớ vội cười ta bất nghĩa
mười năm không ghé lại thăm trường
em cứ chê lòng người dâu bể

đâu có hay đời ta tang thương !

thuở đó khi xa, thầy dạy cũ
nhìn ta nghĩ chắc phải danh thành
mười năm, mười năm còn chưa đủ
tên học trò không chịu hiển vinh

thuở đó bạn bè hơn trăm đứa
mà ta hò dễ đã thua ai ?
thuở đó xa trường hơn trăm đứa
sao mỗi mình ta lỡ vận hoài ?

ta có yêu đôi người gái đẹp
tình như mây một thuở tan rồi
và em cũng là loài gái đẹp
nên sợ tình ta còn mây trôi

những lúc về, ta rơi nước mắt
qua trời thị xã, công trường xưa
mười năm, đời ta lặn khổ nhọc
còn gở buồn tênh khúc nhật thừa...

BỎ LÀM THƠ ĐI UỐNG RƯỢU

đời chẳng còn ai quý kẻ làm thơ
ta mới nản văn chương, ngồi uống rượu

ba mươi mấy năm đôi lần tình phụ
ta đã ớn rồi con-gái-con-gung
khi giờ roi quất những cuộc tình khùng
ta quất trúng trái tim mình vô tội

ba mươi mấy năm đời ta lỡ mọi
gã Không Minh trong chuyện cổ buồn hiu
trước đời danh sĩ cũng lêu bêu
hà hưởng gì ta một thằng say rượu ?

hà hưởng gì em lòng non thực nữ
yêu thiên tài, yêu chỉ để làm duyên
nếu thiên tài đúng là những tên điên
chắc dễ nguôi khuấy một đời gió thổi ?

ta đây nản văn chương tìm quán rượu
bởi chẳng còn ai quý kẻ làm thơ
sợ tình cừu em thả xuống ngày xưa

đã quán đủ bao nhiêu vòng oan nghiệt ?

xin cảm ơn em hành ta thắm mệt
để yên lòng mê rượu, bỏ văn chương.
1973

MẶC CHO ĐỜI BỤI PHỦ

tặng Hạ Quốc Huy

dấu chẳng hề xung ta tráng sĩ
cũng thấy chùng như mối kiếm cung
xin được mời người đôi hớp rượu
cho lòng qua khỏi buổi tàn đông

ta kể như đời ta đã bỏ
về đây nghĩ uống cái tài hoa
những phường mặt trắng kia xu nịnh
thôi sá cần chi phải hiểu ta

về đây nghĩ hết tay hào sảng
vỗ bụng trông trăng chếch cả cười
ai có ngờ bên đời gió thổi
hãy còn sót lại một nhà người

tiếc vì hai đứa ta vô phúc
đến buổi gươm cùn mới gặp nhau
tiếng ngựa xa dần trên giấc mộng
trong tim cũng rách áo công hầu

nếu được ngày xưa ta tuốt kiếm
đầu bay ít nhất cũng trăm thặng
nếu được ngày xưa ta thách đầu
bôi mày cắt tóc lũ tham quan

bây giờ ta kể như ta chết
như người võ tướng đã về hưu
chỉ tội chút lòng em thực nữ
run tay một thuở tặng khinh cừ

bây giờ hai đứa ta mê rượu
chí cả lùi sau ngọn tiêu sơn
cũng mặc cho đời nhau bụi phủ
người ơi rượu xé đắng trong hồn
1973

VỀ HỘI AN, NGÔI UỐNG RƯỢU ĐỢI NGƯỜI

gửi Thu

đời nhỏ tưởng chừng dấm hớp rượu
ai hay sâu chật một hồn sâu
ta kiếm quẩn quanh trời cổ xứ
hồng nhan, hồng nhan - ta chiêm bao

nhớ em, nhớ suốt mùa lưu viễn
ta đây đâu khác đũa cùng đường
thế sự nhi nhô loài mắt trắng
ngựa què, ta cũng mỗi tay cương...

nhớ em, nhớ buổi trăng tàn khuyết
quán cuồng hào sĩ cũng rung rung
như ta, để một lần ta khóc (mà khóc!)
em hát liêu trai khúc nguyệt cầm

về đây chợt ngó trường giang rộng
ngựa cổ cười khinh mùa phong yên
nương tử, tài hoa anh đã cạn
rượu buồn đâu dám đợi tay em !

cố hương chừ một ta say khướt
thôi trăng rồi cũng lấp đầu non
tình vụng như rượu nồng lỗ sặc
hồng nhan ơi, em có thương giùm ?
1974

KHI MỚI ĐẾN ĐÀ LẠT

anh đến hôm qua trời phố lạ
dốc lên dốc xuống lạnh sa mù
mới hôm qua quê mình nắng hạ
mà quê người như vội tàn thu

gió thổi qua đồi anh trú quân
tình em cho tình nghe hoang đường
mới đây mới đó mà trôi nổi
đã rạch đời nhau những nhánh sông

vừa hết mùa mimosa nhà ai
lòng anh run một đoá tình hoài
nhớ em nhớ cánh tay tàn nghiệt
phủ xuống hồn anh mấy ngọn roi

nhìn cuối đời nghiêng chiều xế bóng
tình anh cũng xế bóng theo chiều ?
muôn năm anh là người đến trễ
cuộc chơi nào cũng đã buồn hiu

ở đây trời đất mù như khói
phố như sương giữa đất trời mù
anh che không hết từng cơn gió
tạt bên đời, ướm ngọn tình xưa

em của quê xa lòng vẫn vậy
chắc gì nuôi một đầu ăn năn
em giương cung có lần tay sây
đâu biết đời anh đã trúng tên !
1974

TỚI NGÀY EM QUÊN

đã tới ngày em bay qua sông
oi con sáo nhỏ vừa sổ lồng
ta đứng nghe mùa mưa xuống lạnh
mà điêng hồn cho gái sắc hương

đã tới ngày em bỏ quên ta
che tay kỷ niệm gió mơ hồ
nắng gió trong lòng em bất chợt
em vừa giết một đũa làm thơ...

*Phụ bản Nhạc Đính Trâm Ca phổ thơ Hoàng Lộc:
NGÀY CON SÁO ẤY SANG SÔNG*

THẤT TRẬN

ngựa lạc đời hoang, mờ ngọn ải
chiều lu, cung kiếm lệch vai người
ta đây danh tướng ngày bốn tẩu
chưa hướng Trường An, trăng đã rơi

một thuở chinh yên đời biết mặt
bài ca bách chiến gửi ba quân
em nâng chén rượu hoàng hoa ấy
vội áo hồ cừu xin tiễn chân

đã vắng đầu lâu treo cổ ngựa
mắt em, cũng lạnh ý sa trường
khi về tình rã theo tay mới
nhìn bóng tàn quân rử khói sương

mai lúc ngày đưa tin chiến bại
kinh thành ta sẽ bó đôi tay
hòn nghiêng gập áo khinh cừu trắng
sự nghiệp buồn tênh, em có hay ?...

2-75

HAI NĂM NGÓ NÚI

hai năm bóng núi vây đời
ta qua chưa hết một trời biển dâu
biết ngày cố quận là đâu
ngó ta ngó núi đặng sầu vô minh

biết em ra giống bạc tình
con chim treo cổ trên cành thu xưa
biết đời bỏ đứa làm thơ
tài hoa cũng lạnh mấy bờ thời gian

hai năm ma đại thân tàn
ta qua chưa hết vùng oan nghiệt người
biết ngày cố quận không vui
ngó ta ngó núi hiểu đời hiểu em

hai năm bảy nổi ba chìm
đứt hơi máu ứa đường tim mệt nhòai
bóng mình với bóng tương lai
bóng mây quá khứ rụng ngoài bể đông

hai năm như đại như khùng
cái quên cái nhớ vô cùng hỗn mang
ngó ta ngó núi khô vàng
ngó ngày cố quận biết đàng còn xa

hai năm tai điếc mắt loà
đủ cô đơn để hiểu ta hiểu người
núi cao, hòn kín, sâu rời
nghĩ ra ngán ngẫm tình đời tình em...

1977

BÀI THƠ TÌNH TRONG TÙ

mồ tỏ nhà em, loài bất nghĩa
hai năm lòng cũng đủ quên rồi
ta như con chó không buồn sủa
chỉ gầm gừ ngó cuộc tình trôi !
1977

THƠ XUÂN Ở TIÊN LÃNH

thôi ngày đông, sang ngày xuân
người giam ta đã tuý cần - đủ chưa ?

đây rồi gã thất tình xưa
em buông tay đã mấy mùa lãng quên

ơ đời kia phải như em
cái môi cái miệng ngọt mềm mà cay
cho ta sáng mắt từng ngày
hiều em rõ để còn may hiểu đời

ngày xuân sang, ngày đông thôi
con chim xưa bỏ xa trời mộng du.
1979

NÓI CHUYỆN ĐỐI VỚI NGUYỄN CÔNG TRÚ

quân tử nào ăn chẳng cầu no ?
Tồn Chất tiên sinh, ông là tên bá láp
bởi có những đêm ta nằm ta ngáp
khi đã thua từng cơn đói đầu hôm

xưa lắm rồi kiêu nói văn chương
bần tiện không di mới là quân tử
ta thấy bọn cứ lạy dài uy vũ
rồi vẫn huênh hoang giờ giọng khinh đời

ông ngày xưa sống để rong chơi
nay ta sống để ở tù - hẳn khác
cái nghèo của ông, nghèo chờ hiển đạt
còn cái đói của ta, cái đói trường kỳ

cửa khoá then cài ta gặp buổi loạn ly
bụng nước thay cơm kêu đầu cần võ
tráng sĩ bạch đầu nhìn qua cửa sổ
một khoảng trời mù đêm vẫn là đêm

từ thuở thiếu thời, ta chịu đói không quen
năm canh đó với bao lần trở giấc
nhằm phú hàn nho, biết lời ông nói trật
muốn chửi đổng vài câu, lại sợ ông buồn
Tiên Lĩnh 1980

THƠ TẶNG VỢ NHÀ

trong thơ xưa ai gánh gạo nuôi chồng
hay vẫn chỉ là em ní non tiếng khóc
hay vẫn chỉ là em bốn mùa khổ nhọc
hồn vọng phu đã lội mấy sông đời ?

anh khi xưa vì chút mộng bên trời
mê bắt bóng, khuây cái sầu tan hợp
giữa cõi phù vân đôi lần anh chết ngộp
mới hay chiều cố xứ có em trông

người trong thơ xưa lặn lội bờ sông
hay vẫn chỉ là em, cái cò tội nghiệp ?
anh lặn đạn trong đời do số kiếp
như em tin người tướng sĩ năm nào

ai bảo tìm hồng ý biếc ơn nhau
không, ơn của chỉ riêng em trong thời anh mặc vận
chiếc nhẫn cưới bán theo ngày túng quẫn
em thương chồng nên nợ với thi thơ

trong lòng anh, em đứng với người xưa
em hơn hẳn cả người xưa - đã chắc
anh bình sinh chuộng những điều không thật
hạnh phúc thì rất thật giữa tay em

của vợ công chồng nói mãi nghe quen
để lắm lúc anh vô cùng xấu hổ
những thua thiệt riêng em, người vợ khổ
khi trăm dâu trút xuống một đầu tầm

trong hiên tù quạnh quẽ từng ấy năm
thân một bóng ngó quê nhà xa lác

câu thơ cổ làm anh rơi nước mắt
như lần đầu hiểu được tấm lòng em.
1980

RA TÙ, VỀ LẠI HỘI AN

còn ta một buổi quay về
phố xưa đời bỏ tình lia cũng thôi
nhớ gần lòng đã chia đôi
nhớ xa cát lở sông bồi đó em

hiều nhau đến nửa mắt nhìn
vẫn xanh rêu giữa vùng quên lãng buồn

ta về với phố tang thương
giấc mơ xưa dễ điếng hồn gọi nhau
qua sông lạnh một vai cầu
oi ta quán nhỏ cúi đầu hỏi thăm

hiều nhau đến giọt lệ thấm
vẫn khô trên những tháng năm biệt mù

về, ta gặp phố sâu u
ta yêu em với ta tù tội đây
hình danh giữa một hình hài
hắt hiu từng sợi mưa ngoài bến sông

hiều nhau đến cả tấm lòng
vẫn nghe như để vô cùng hợp tan

ta về đây với Hội An
chết trong em với điều tàn trong ta
dừng đứng ơi một hiên nhà
con diên bung mặt khóc oà bởi đâu ?

thế mà mang tiếng hiểu nhau
chẳng nghìn xưa chẳng nghìn sau nữa rồi

về, ta sống cuộc đời
đời đời ta nhỏ hơn đời đời em
còn nhau đâu mà trông tìm
mất nhau từ thuở chưa chìm nổi kia

chẳng ra chi buổi ta về
thế nên đời bỏ tình lia cũng thôi
1982

TIẾNG NGỰA BUỒN

ai kể tâm sự
mà ta đau lòng
em, người năm cũ
thì bên kia sông

nhìn lui cố quận
đã cùn thanh gươm
quan hà mấy dặm
ngựa kêu tiếng buồn

nhìn lui đời mọn
nghe hồn năm xưa
ai làm gió chướng
nghiêng trời thu mưa ?

ta hỏi vàng trăng
ai người xẻ nửa
hồng nhan hồng nhan
lòng ta goá bụa

ta chỉ trời sâu
hỏi người cố xứ
chẳng còn ai đâu
mà kể tâm sự

ta ngó dòng sông
bóng mình cuối bãi
em đi theo chồng
không hề ngoảnh lại

còn chi thân danh
mà hoài tưởng tiếc
còn chi ân tình
mà em che mặt ?

còn chi sự nghiệp
ngậm ngùi tài hoa
em còn không biết
ai người biết ta ?

1982

VONG TÌNH CA

đời có ai như ta không ?
năm năm mười năm, ời vô chừng
lũn thúi hoài với trời cổ xứ
rượu dài hơi thương người bên sông

mưa ngày xưa bây giờ chưa dứt
buồn đời ta, không đời ai bằng
ngày xưa, ôi cái ngày xa lắc
mà em đi chẳng nói chẳng rằng

vong tình ca, vong tình ca
hát để quên người hay quên ta ?
em đủ mười năm rồi bội bạc
mười năm, ta cũng rồi xót xa

tình còn chi mà ta xin quên ?
tấm lòng ư ? rượu say chưa đến
biển dâu ư ? thì dâu biển đó
chuyện đời ta, em vẫn có quyền

ta vong tình ? em vong tình ?
quên em, thôi ta còn hư danh
quên ta, em đã rồi - yên phận
chỉ tội mùa trăng thực nữ xanh

một mình ta ngẫu ngao với trời
cổ hương còn ai mà cạn lời ?
vong tình ca lạnh tàn mấy khúc
ta khóc ? ờ không, chút rượu rơi !
1982

Phụ bản Đình Cường

LỜI DÕ

I.
em có buồn cũng không hết buồn anh
tình lắm lúc kể chi người bội bạc
như rượu quý uống trăm lần cứ sặc
chưa lần nào anh lại thấy không ngon

chú ngựa thồ em quất trúng ngang lưng
vấn hí gọi cỗ xe tình hoạn nạn

nếu đã lỡ khen lòng anh độ lượng
thì tay kia cứ xối xả oan cừ

II.

sầu em chia cũng không bớt anh sầu
mà chia chác đã chẳng rằng ân nghĩa
cái vui mất mới hay là cái quý
nên suốt đời em chắc hẳn không vui
(anh xưa kia nhiều lúc phải vái trời
cho em được - một lần thôi - thất vọng)

nếu có lỡ chê lòng anh hẹp lượng
thì xin coi đã rui một đời tình

III.

em có buồn cũng chưa chắc bằng anh
khúc tống biệt chỉ đau lòng kẻ ở
khi con sáo đã cam lìa xứ sở
thì bên đời ai nhắc chuyện phôi pha
bởi câu thề là câu nói điều ngoa
mà hai đứa - dĩ nhiên - cùng vui miệng

chưa tin được ta yêu người vô lượng
thì trăm năm cứ ngoảnh lại đôi lần.

1982

RƯỢU MÙA ĐÔNG

Tặng Lê Anh Huy

ngươi ơi đời ta như mùa đông
về đây mà tưởng còn phiêu bồng
quê nhà, quê nhà ra đất lạ
ai còn nhớ ta thẳng tay không ?

mưa cứ mưa qua tầng mái dột
mưa mù trên mắt người trăm năm
mẹ già tóc đã thành mây trắng
cha già già hơn chiếc trống đồng
bạn bè tứ tán vì cơm áo
người yêu nản chí phải lấy chồng
lão Khổng Khâu xưa mà sống lại
như ta - cũng ôm đầu khóc ròng
thời nay đâu dễ làm kinh sách

minh triết gì lo nổi cái thân

này người, người ở phương nào tới
từ phong yên hay từ thẳng trâm
tay nhỏ sờ lui thanh cổ kiếm
nghe chùng đầu đó bóng trắng rung
trán cao tóc rử màu sương khói
người hát người đàn không thanh âm
có phải người là người chí lớn
một đời đê khóc đất tam phân
có phải người là người đại gái
một đời ngâm câu thiên nhất phương
thời người hãy ghé đây ngồi quán
cùng nghiêng tai nghe mưa đêm trường

bạn trẻ vẫn nhìn ta khách lạ
chủ quán dấu cười ta chim lồng

trái đất của riêng loài mắt trắng
sá chi - sá chi mà đau lòng
chẳng lẽ sống đời sao hờ bạn
hao hơi gì với lũ bội vong

người ơi áo rách ta thương rượu
ai thiên kim cừu kia vô tâm
người xưa đem bán ngũ hoa mã
ta đây, ngựa què người cứ cầm
gió đã ngất trời ta đắng miệng
rớt đi người ọ rượu đời chung

kể ta nghe tình người lận đận
kể người nghe tình ta hoang đường
xin đổi ta đời người hoạn nạn
xin đổi người đời ta tai ương
hèn chi thánh triết ngàn năm trước
bỏ đám rau già đất Thú Dương

người ơi trong rượu có mùa đông
mấy hủ chìm chi ngọn bắc phong
tám hướng mười phương tìm đã khắp
mà hai ta không một chỗ dừng
đêm sẽ cho ta niềm tịch mịch
mưa sẽ ru người lời vô chung
chẳng lẽ trốn đời sao hờ bạn
mà khen người sức rượu ngàn cân
cứ kể ta là ta thất trận

hơn chi ta mà xưng anh hùng
ta biết người còn ai biết nữa
người biết ta còn ai nữa không ?

đời bỏ. khuya rồi. hai ngã lạnh
vì nhau đã cạ chén tàn đồng.
1982

UỐNG RƯỢU MỘT MÌNH

lâu lắm tưởng chừng ta quên rượu
ta tưởng chừng quên đời thăng trầm
mấy chén sá chi mà lại nhớ
chẳng lẽ còn thương người vô tâm ?

bỏ lâu sức rượu ta càng thấp
cố uống mà không cạn sâu xưa
đáng kiếp cho cái nôi Lý Bạch
trắng đời người về một nhà ai ?

như em lâu lắm về xa lác
bên sông chim cũ hát câu gì ?
rượu vào dễ khiến ta văng tục
ai dám cười ta còn sân si ?

chắc núi chưa tàn cơn đá lở
nghiêng vai ta rót rượu cho mình
đời phù vân và em bất nghĩa
đừng say thêm mà tội chữ tình

chủ quán còn khinh ta lặn độn
huống hồ em chẳng vội buông tay
nghênh ngang dép đứt, hôn cô quạnh
gã thất tình xưa đã quá say
1983

THƯỢNG UYÊN CHI HOA

ta, loài hoa từng nở trong thượng uyển
triều đại đổi thay phải ra bụi ra bờ
vẫn ngiã trong ta, chút hương thâm quý hiếm
nở tặng đời, đâu chỉ tặng nhà vua

đừng tưởng làm bạo chúa chẳng sánh hoa

đó, thường những tay ăn chơi còn cần hơn việc nước
ăn cứ ăn, chơi cứ chơi - không thậm thò, thậm thụt
sống tời cùng, đến cả những điều riêng

cũng đừng làm hoa dành tặng mình quân
bởi ông vua hiền rất mù mờ hoa cỏ
lo trước mọi người, vui sau trăm họ
ôi những ông vua khổ hạnh một đời !

ta, loài hoa từng nở gặp thời
từ bướm ong say bay về thượng uyển
bạo chúa gác việc quân, thân hành đến viếng
thần dân giật mình, tấm tắc một mùi hương

những thứ hoa buồn trên đất văn chương
không nhân hiệu nhân dân, không cầu danh vương giả
có tấm lòng cho hoa, hoa bồi hồi nở đóa
thời chẳng cần thời bạo chúa - minh quân

triều đại đổi thay, nặng nhẹ chút hương thâm
phải khép lại thôi những gì quý hiếm
phải cao ngạo rằng hoa từng nở trong thượng uyển
thì ở bờ ở bụi nở làm chi !

1983

TỜ THƯ BÊN KIA SÔNG

từ hôm em qua bên kia sông
ta có đưa theo một tấm lòng
để vái trời cho con sáo nhỏ
một đời yên một bến sông trong

chiều mang dệp qua phố ngày xưa
lẽ nào ta còn đi dật dờ ?
ghé quán, ta ngồi nghe vọng cổ
rượu buồn đã ướt một tờ thư

ôi tờ thư từ bên kia sông
em gửi về ta cũng tấm lòng
đâu dễ mưa đời chưa ngọt hạt
em chẳng tìm ra được bến trong ?

có phải vì nhau ? không phải vì !
tang thương ta, lỗi chút tình thề
tang thương em, uống đời hương phấn

mà kiếp nào xin được sót chia

nhoà tờ thư trong quán hoàng hôn
nhớ quíu, nghiêng đôi chén rượu buồn
bước rã rời say hè phố cũ
gã thất tình xưa lại thăm đôn
1984

TỪ XÓ ĐỜI TA

xó đời ta ơi em mà thấy được
chắc gì lòng kia chẳng khác ngày xưa
nếu sống lại thêm mấy lần chiến quốc
ta chắc gì là tay kiếm xuân thu ?

nên đời ta với đèn khuya với rượu
vui gì hơn tình sử lật đôi tờ
ta mà được như người trong chuyện cổ
thì chắc lòng em vẫn cứ ngày xưa

xó đời ta ơi bút cùn mực nhạt
em nhìn lui mới biết chuyện không đành
nhưng nếu chút lòng xưa em chẳng khác
thì đoạ đày ta dễ uống thân danh

trăm năm đó em vẫn là con sáo
thiếu gì đường bay mà phải qua sông
tình đến thế mà lưng chừng em bỏ
đời thơ ta rồi cũng bỏ lưng chừng

vẫn tin được em chưa hề bất nghĩa
ta ru ta bằng một tiếng thờ dài
tình muốn lớn mà lòng em không thể
đòi phải buồn cho đủ những cơn say

thôi có lật thêm nghìn trang cổ sử
người như em hồ dễ gặp hai lần
ta bút tóc giữa tang điền thương hải
phải chi lòng em còn chỗ dung thân ?
1984

HỘI AN SƯƠNG MÙ

phố mù sương - theo mù sương
lay bay những cánh thơ Đường trong ta

hoang sơ bên cũ cây già
mong chi có chuyến đò qua gọi mình

phượng hoàng nào đậu cành xanh
giùm kêu một tiếng cho đành tịch liêu

nhà người mái cổ vàng rêu
mà ta lẩn quẩn những điều không đâu !
1984

THỜI HẾT THỜI Ở HỘI AN

nghĩ vô ích cho một thời nghiên bút
câu thơ sương không cứu nổi đời mình
trắng sãi chi ta mà đâu cũng bạc
tiếng tăm gì mà khổ với thân danh ?

tình thuở đó dẫu gừng cay muối mặn
ai bảo lòng chẳng tới lúc phai pha ?
chuyện chồng con, em đã rồi - yên phận
có đâu ngờ đâu đón mãi theo ta !

phố thì nhỏ vẫn cùng ta thân thiết
nuôi tình em từ buổi ấy sân trường

mặt mày ta phố này ai cũng biết
nhưng chẳng còn ai biết đèn vãn chương

bạn bè cũ đâu chùng đôi ba đứa
đói no hoài không mấy ghé nhau chơi
ngồi uống rượu với những thằng khác lứa
tùng lạ nhau hơn cái đất cái trời

oi những đại thánh hiền nghìn năm trước
với đời này hơi sức dễ bao lăm ?
ấy thế đó mà ta còn sống được
giữa mịt mù cho tới hết trăm năm ?
1984

ĐÔI ĐƯỜNG ÂN OÁN

gã làm thơ thường ra phố một mình
ai dễ cần ta bụng đầy chữ nghĩa ?
ở thời buổi mà gạo châu củi quế
em chắc không còn lo lắng cho thơ ?

ta ngập ngừng trước hiên quán ngày xưa
chẳng lại bỏ văn chương, ngồi uống rượu ?
lão chủ quán chào ta là cố cựu
mà cái cười dường xem trọng xem khinh

có thể rằng thời ham hố cầu danh
ta lỡ rủi phải theo đòi nghiên bút
tuổi mới biết gương cung dưng chẳng được
nên một lần em đã vội buông tên

ta có sá gì đời bỏ tình quên
năm ngón tay thơ những ngày bất hoặc
lề mãi giữ kể từ khi giấy rách
buộc miệng ngâm câu quân tử cố cùng

gã làm thơ già qua phố người dung
vẫn thiết tha với nỗi niềm cố xứ
ai dễ cần ta chút hồn đã cũ
em phải một đời bận bịu chồng con ?

ta với cái buồn chẳng ai buồn hơn
ngậm điều thuốc rê gặt gù thờ khói
giá mà còn em cho ta được nói
chắc đôi đường ân oán cũng không xong !
1984

QUA ĐÒ DUY VINH

bao nhiêu lần về Duy Vinh
đò ngang là để đổ dành bến sông
không đành về - không đành không
ta vui bởi có chút lòng em vui

cây quen đã thiết thân người
cái trưa nắng bỗng thấy trời đầy mây
để cùng ngồi với em đây
rượu vui hồ dễ tình đầy lại không

ví đừng con sáo sang sông
thì mùa đông chẳng mùa đông - hẳn rồi
giá em bỏ chín làm mười
đời ta chắc chẳng giống đời ta nay

thế nên đừng trách ta say
bên em mà vẫn hoài quay quắt tìm
không đành nói, không đành im
chính em là những nỗi chìm của ta

chút gì quá đỗi xót xa
cũng may chẳng nữ khóc oà trong nhau.
1985

RƯỢU TỔ TÌNH

em không biết rứa là em dốt lắm
tại sao biển lại nuôi từng ngọn sóng
khi đêm xuân phải có chút trăng sâu
và đời ta mai một phải cần nhau ?

em không biết rứa là em dốt lắm
tại sao ta lại ví cùng Kim Trọng
khi Thuý Kiều đâu đó cứ im ru
ôi mắt xanh em có kể như mù

với rượu đắng ta là tay từng trải
nhưng với tình ta hãy còn thơ dại
em không tin hay em muốn nặng lời ?
bởi xưa nay những nhan sắc từ trời
cứ mười đưa là cả mười bất nghĩa
nên ta chắc chút lòng em cũng thể
gió bên đời bỏ mặc lá thu bay
ôi nếu cần em sẽ biển dâu ngay...

em không biết rứa là em quá dốt
đoạn trường khúc là bài thơ ruột đứt
như ta đây rồi sẽ khổ vì em
chớ điên cha chi lại uống say mềm ?
1985

CÂU ĐÊM Ở AN BÀNG

trường giang ơi trường giang

tài tử ta không đường
chiếc thuyền con mặc dòng nước chảy
ngó bến nào rồi cũng cứ mù sương

gã thất tình xưa trở thành ngư phủ
nổi sơi chỉ dài ngõ nước sông sâu
em có khác chi loài cá nhỏ
mà thuở nào chưa chịu cắn câu

đừng gọi đùa ta là Lã Vọng
đêm sâu chí lớn nặng tay cần
đời có Văn Vương đâu mà làm Lã Vọng
ta nón cời riêng đội bóng trăng...
1985

THƠ VIẾT DỠ CHO VỢ VÀ TÌNH NHÂN

bốn mấy năm rồi - ta chán ta
gã làm thơ thuở ấy đã già

bốn mấy mùa thu như mùa lá rớt
bốn mấy mùa đông trời hoài rét mướt
bốn mấy lần xuân không nụ mai vàng
ta đã ớn rồi cái nạn văn chương

bốn mươi mấy năm đi hoài không tới
bên quán trần gian ai người đứng đợi
có phải là em, cô vợ trần thân
có phải là em, thường gọi tình nhân ?

ta mãi lơ mơ suốt một đời tình
mãi lưu lạc những hiền nhà gái đẹp
bởi thứ giả vẫn nhiều hơn thứ thật
ngó trăm lần không rõ nổi vàng thau

nếu em hỏi ta ai là tình đầu
ta sẽ trả lời không ai tình cuối
như chú ngựa hoang mấy trời dong ruổi
gặm miếng cỏ nào cũng thấy thơm ngon
(bởi muôn năm ta thiếu đói trong hồn !)

nếu không có em, ơn người vợ khổ
ai khêu ngọn đèn, che giùm cửa sổ
để anh về ấm lại những ngày đi

ai khóc òa trên bản thảo canh khuya
khi đọc thấy những điều không dám đọc ?
mới buổi cưới xin em còn bím tóc
mà bây giờ em phải bó thêm chang...

và không có em, ơn những tình nương
thơ viết rồi, ai sẽ lật sang trang ?
1985

NGỰA Ô VỀ DUY XUYÊN

thò em về tới Duy Xuyên
mùa xuân và một trái tim thiệt thà
con đường dương liễu reo ca
ta lo tránh những ổ gà - nghe đâu !

xuân này tuổi kẻ hơi cao
người vui, xe cũng phải hào hiệp thôi
dịp may ta muốn nhiều lời
đường xa - thờ, đủ hết hơi với tình

ví em có buổi về đình
ai quan trọng ? để ta thành ngựa ô !
1986

THƠ CUỐI GỬI DUY XUYÊN

đã quen mắt trước những trò dâu biển
thôi van em đừng nắng sớm mưa chiều
ta sẽ tới những miền không thể tới
và đời tình may rủi cũng xin theo

bởi chẳng lẽ một lần xưa mất đất
mà cam lòng trú mãi quán phù vân
và chẳng lẽ chữ tình kia có thật
để trọn đời ta giữ mối trung quân

ngồi với rượu mới hay lòng rã mối
mới thấy sông Tương đã cạn bao giờ
ôi cố xứ có quay đầu ngó lại
thì đêm buồn cũng rụng hết trăng xưa

ta kiếm sống đã tắt mành tối mặt
em mê thơ là đợi buổi qua cầu

dễ con gái toàn là loài khôn vặt
tài hoa nào từng tủi thẹn xưa sau

ta kể bỏ một đời cho nhan sắc
thì ăn thua chi đôi chút oán cừu
nhưng em ạ tờ kinh thi đã lật
mà bên trời không phải tiếng thư cừu
1986

THU TÌNH XƯA

em đến hôm nào đôi mắt ướt
thu ai, riêng để mắt em buồn
anh thiệt lòng những ngày đông trước
kỷ niệm còn nguyên trên chiếc khung

vì chút tình xưa, em đến đây
thu mưa, em buồn anh trắng tay
lá úa vàng hơn mùa thu cũ
on em, tình còn xanh đôi ngày

anh cũng già hơn lợt khộm hơn
thư phòng lạnh giá trà không thơm
như bao giờ, mỗi lần được gặp
anh để lòng anh nói sạch trơn

em vẫn bao giờ lại lắng nghe
và như có gửi chút lòng kẻ ?
đời vẫn anh đã từng lâm nạn
thì chắc hồng nhan phải lắm khi !

nói với em hơn nói với mình
chuyện văn chương đến chuyện ân tình
em về - mắt khép trời thu đó
như thể lòng kia muốn có anh ?
1986

THƠ CHO NGƯỜI CẬN THỊ

em nhìn gần, em chẳng biết nhìn xa
gần khó thấy và xa càng không thấy
chút tình của ta sao mà khổ vậy
mãi lem hem từ bữa nói yêu người

em nhìn ai chưa chắc rõ ràng ai

chưa chắc rõ trong vòng ba bốn thước
chút tình của ta đâu gần hơn được
mãi ở hờ trong đáy mắt xanh kia

đêm lá me bay - xuống phố, quay về
cửa sổ nhà em ngọn đèn thức ngủ
em vẫn lơ mơ không hay không rõ
ta chợt giật mình ngó lại tình ta

em nhìn gần, em chẳng muốn nhìn xa
(gần - có chồng em, có con em đấy !)
chút tình của ta lạc loài biết mấy
nghìn trùng thêm sau mắt kính nhìn gần

ta dẫu một đời cặm cụi tình nhân
vẫn khó tới trong vòng ba bốn thước
tình lỡ rủi cháy bùng lên ngọn đuốc
cũng hoang tàn đóm lửa phía ngoài em □
1987

KHAI BÚT

đỏ mặt chào xuân đôi hớp rượu
lòng riêng thầm thi hoa nhà ai
bốn mươi tư tuổi ta già khụ
đêm ngắt, đèn xanh mắt Úc Trai
1987

ÂN HẬN CA

trong cơn say ta đã lỡ lời
khi tỉnh rượu nghĩ ra mình nói bậy

em có mắt nhìn giống cô bé ấy
nên hồn ta bật khóc những dây đàn
một đời tình may rủi, gian nan
ta sợ ý, bất ngờ em thấy được
bởi mái tóc đã ít nhiều điểm bạc
còn đa mang - sợ nữa, em cười

trong cơn say ta thử ngỏ lời
khi tỉnh rượu ngẫm ra điều chưa ổn

em có bàn tay dịu dàng mấy ngón

có ngón nào của cô bé ngày xưa ?
chỉ một lần vuốt nhẹ trái tim thơ
mà vết xước đã một đời máu ứa !

ta nói dốc đã cuối thời phong độ
ba hoa hoài chỉ để bực lòng em

bởi thằng say thường phát những lời điên
em quyền phép thôi xin đừng trách chấp
khi vắng rượu ta đây còn trật lất
huống chi đời cứ buộc mãi ta say !

xin cảm ơn từ ánh mắt bàn tay
và xin lỗi những vôi vàng bữa ấy
em con gái chính em là chiếc bẫy
ta lơ mơ nên phải sập ngang đời !
1987

UỐNG GIÙM RƯỢU TẶNG

Tặng Phan Huy Tiến

rót rượu buồn đi - anh uống giùm cô
rượu hồng nhan thường đãi tặng nhà thơ

mặc những lần xuân tuyết mù trước ngõ
mặc những loài chim không hề hót nữa
rót rượu buồn đi - hồng nhan, hồng nhan
anh uống giùm cô chỗ rượu điều tàn

đã mấy nghìn lần cô qua phố đó
lỡ bước chân thôi trượt hòn sỏi nhỏ
anh cũng nghìn lần lật cảo thơm xưa
trang kể chuyện mình - mắt bỗng sa mưa

cô một đời riêng : quán nghèo, rượu quý
anh một đời riêng : làm nông, thi sĩ
rót rượu buồn xin tặng quãng đời chung
anh uống giùm cô chỗ rượu khôn cùng

trình bực phủ biết còn chi hôm sớm
tóc hết phần xanh thôi rồi nghiệp lớn
cô giả vờ vui cùng khách qua đường
anh vẫn không đành giả vờ văn chương

để những nương dâu bảo dưng biển lại

mà cái mắt cứ xui lòng khỗm
chỗ buồn kia cô cứ rót ly tràn
bởi nhà thơ thường sinh rượu hồng nhan
1988

TÌNH THUA, GỬI CÔ BẠN THƠ

trân trọng với tài hoa ấy lắm
cố nhiên tình ấy chẳng đành nhau
chắc chi ngựa yếu ta về chậm
vừa lúc tay ai chạm tú cầu

tàn thu - có phải thu không còn
ta cũng thu tàn ta sang đông
hỡi ơi tóc đã chen phần bạc
mà cứ om sòm chuyện gái gung

xưa nay ta vẫn từng mang tiếng
ồ, đất trời đau chút nguyệt tà
sá kể một đời thua xiên liễn
nát lòng cho khúc hậu đình hoa

thương nữ, tình em hài mấy dậm
lo mà đội đá vá trời đi
ví dù ngựa yếu ta về chậm
thì tú cầu gieo phỏng ích chi ?

rượu tống mùa thu, tiếp bắc phong
khổ vì cái lạnh thấu xương trong
già rồi rượu quý ta thường sặc
đôi hớp mà say tới phát khùng
10.10.1988

LỜI MỞ GIỮA TẬP

về ĐN

tôi chỉ là sợi dây đàn
và tài hoa em bấm lên thành nhạc khúc

những bài thơ này là của em
và chính em mới chịu trách nhiệm mà thôi
13.9.1988

TÌNH SAU TÌNH TRƯỚC

em chê ta quá nhiều tình trước
nên e dè không dám nhận tình sau
bài thơ lớn, nếu cần, em đọc suốt
ngập ngừng chi dòng cuối với câu đầu ?

đời thơ ta, đời tình ta - lộn ngôn
có cái hay ho, lắm cái chả ra gì
biết chừng đâu em là câu thứ bốn
để huy hoàng tứ tuyệt buổi Đường thi

lớp con gái thời ta xưa sạch hết
mỗi hoa nhường là mỗi biển dâu xanh
khi em đến thơm dòng dòng cổ lục
bên hiên trắng ta quá đổi nòi tình

em, sách quý - thư phòng ta để bụng
rằng mai kia một nọ chắc em vào
tình như gươm ta chỉ cần chém trúng
thì lần đầu lần cuối khác chi nhau ?
1987

VIẾT CHO CUỘC TÌNH LÂU NGÀY

cái đã chắc lắm khi thành chưa chắc
đời phù vân ai chẳng khỏi hồ nghi ?
trong lòng anh tình sau và nghĩa trước
muốn yêu em ôi biết nói câu gì ?

chút trăng rớt trên đầu non bữa ấy
đôi giọt vàng còn đọng tới trăm năm
nếu quả có Quỳnh Như cho Phạmn Thái
thì ăn thua chi những cuộc tình lầm !

khi tỏ ý đã riêng đành có lỗi
bởi thiệt lòng không khéo dễ điêu ngoa
em cố gỡ đời tình anh chỉ rồi
cũng chắc chi lòng nhau đừng phong ba ?

mà phải nói chớ đâu dùng được nữa
đã nhện giăng bụi bám một hiên sào
em hãy đốt giùm anh thêm đóm lửa
thử ngọn tình hiu hắt tới bao lâu !

BỮA SAY, GHÉ CHÙA ÔNG HỘI AN

Quan vân Trường mặt đỏ cũng thành danh
ta đỏ mặt hơn ông, đời lại hồng
ông cốt cách quỳnh tương, ta hồ đồ rượu dỏm
cuộc trăm năm đã đến thế - hoang tàn

Kinh Châu, Kinh Châu mờ hơi sương
lòng ông, lòng ta - ai biết được ?
hào khí ngời thanh long, cũng sứt sùi ngọn bút
chuyện nghìn xưa thăm hỏi chuyện nghìn sau

ông còn đất để về, ta biết về đâu ?
mịt mịt trời sương - mờ mờ thân thể
châu với quận đã lạc loài tri kỷ
mảnh trăng sông vừa nhạt thếch rượu mờ

chôn trần gian gió tốc bốn trời
trên đất lạ còn rung bồm xích thố
ông tử vi thân thơm lừng thiên cổ
ta thơ cuồng vất vưởng mỗi tờ mây

để có lần ta chệnh choáng qua đây
chén rượu dỏm chùng không gượng nổi
ông linh hiển, mặt mày ông đỏ chói
đỏ mặt mình, ta gục dưới chân ông...
1987

VÌ EM CỨ VỘI

rồi em cứ vội như ngày
mai kia thoát đã chiều này, lạnh sương
anh không giấu hết lòng buồn
trái tim đã sợ mất còn những đâu ?

và em cũng vội như tàu
ga anh rồi lại ga nào nữa em ?
mới đây đã vội chim chuyen
tương tư cảnh, phải còn thêm mấy cảnh ?

khi về kiên khổ trong anh

tiếng kêu tan hợp, chữ tình điêu hiu
on em một chút lòng nghèo
từng quen buộc bụng nên yêu có chừng

rồi em cứ vội như sông
rẽ bao dòng khuất nọ, dòng xa kia
trong anh một nhánh chia lia
nông sơ từ bữa không hề giọt mưa
1988

ĐÒI LẠI CÁI XƯƠNG SƯỜN

quả nhiên trong kính thánh có ghi rằng
cái xương sườn của tôi chính là em đấy
khi chúng có đã rõ ràng đến vậy
ngỡ mịch lòng ? em vốn vẫn làm cao ?

em lác đầu ? em chẳng của tôi sao ?
giùm tới hỏi Chúa Trời kia khắc biết
đầu phải lác lơ xa hàng mấy kiếp
tôi để chi quên đã mất cái xương sườn

ngày ấy chia tay trước cửa địa đàng
em - rất tiếc - tôi không hề đánh dấu
để xuống đời ưa nhìn lầm nhận ầu
người đàn bà nào tôi cũng tưởng là em

mãi đặt điều thẹn, ngượng - hoá nên quen
chớ thiệt tình yêu : người đòi, kẻ trả
em chính của tôi - cứ thẳng thừng: em ạ
hãy gửi nguyên đây một cái xương sườn !

em chớ làm cao và chớ giận hờn
đừng nở mặt mờ kinh tân kinh cụ
cái xương ấy tôi là người sở hữu
kinh luật nào em chẳng thuộc về tôi ?

lắm lũ yêu thương đứt nửa đời rồi
tôi đã trần thân với đón đau khổ nhọc

cái xương sườn xưa tôi quyết đòi cho được
em chối từ ư ? em có quyền gì ?
1988

CỎ TRONG VƯỜN

cỏ trong vườn nhà ai
xanh non ngày xuân muôn
người coi vườn lộm khộm
quanh rào, gõ nhịp roi

chú ngựa già vênh tai
mắt mờ trông cỏ thắm
nghe thêm con đoi dài
rập rình như muốn gặm

người coi vườn thét tướng
roi lia thân ngựa già :
- cỏ trong vườn, chớ trộm
dành nuôi □ trâu nhà ta!

anh đứng nhìn xót xa
nghĩ chuyện mình chẳng khác
em như cỏ vườn nhà
anh, một loài ngựa lạc!
3.7.89

TỪ CHUYỆN CON RỒNG

Tặng Phùng Sơn

nghĩ về em, anh nhớ chuyện con rồng
em thấy con rồng chưa ? trên miếu cổ ?
là con cá lấm căn cơ - ngày nọ
vượt vũ môn chín bậc hoá con rồng...

rồng, từ khi chết tiệt cả giống dòng
được vẽ khác nhau tùy cái đầu thợ vẽ
như đã khác nhau trong từng chuyện kể
thiệt có rồng chăng ? ai chắc với anh ?
rồng chỉ có danh, không rõ dáng hình
anh quyết chắc con rồng không có thiệt.

*

chuyện con rồng với chữ tình như hệt
phải tình kia là một giống rồng thiêng ?
đời tình anh mơ tới cái y nguyên
chưa pha phách qua từng câu chuyện kể
mỗi cặp tình nhân là một người thợ vẽ

những tam sao làm thật bốn chữ tình

em thấy rỗng chưa - để thấy tình anh ?
nhưng dám chắc suốt đời không thấy được
(như anh mới gửi tình đi bữa trước
em nhận rồi mà cứ hỏi tình đâu ?)

nhắc chuyện con rỗng để hiểu thêm nhau
để lúc nói yêu, lòng đừng xấu hổ
anh vẫn chạm tình anh lên miếu cô
mà nói cùng em : không phải con rỗng !
1989

ĐẦU XUÂN TA TÌM EM

em đầu xuân phương nào
mưa có dừng chân bước ?
ta tìm em - không sao,
trời còn thương : nhẹ hột

nhớ, ta thường vẫn nhớ
yêu, đã chắc lòng yêu
em qua ngày phương thảo
có đưa tình ta theo ?

giao thừa ta trắng mắt
thức, nghe hoa tỏa hương
nghĩ đời ôi khó nhất
là sống cho ra hồn !

phải tìm em đầu xuân
chia giùm ta bớt nửa
có những điều âm thầm
lòng không còn sức chứa...
1989

MÀU ÁO MÀU MÂY

Tặng Lộc em

có lẽ còn thương thời đi học
nên em thường mặc áo trắng dài ?
áo ngày xưa bây giờ sờn rách
mà màu trắng ấy chẳng chi phai !

có lẽ còn thương thời lang bạt

mà ta thường ngộ mây trôi đi
thả như mây một đời xuôi ngược
để cứ hoài mơ một buổi về...

áo trắng em qua trời phố nhỏ
khi lòng ta còn muốn làm mây
đầu nhiều năm cùn mòn vó ngựa
vẫn hí tương tư những tiếng đây

màu áo màu mây xưa chẳng khác
đơn sơ như chút mộng ban đầu
vậy mà khó thể trong muôn một
em chẳng và ta chẳng có đâu !

áo em trắng gửi ngày mây nổi
bờ sông buổi sớm khói chìm sương
là khi ta thoáng nghe lời gọi
lòng hoá thành mây bay tha phương...
30.4.89

THƠ XÂM XOÀNG

Tặng Văn Bá

trái tim ta dưới chân người
lượm lên, biết có bồi hồi nữa không ?
trái cho em cả tấm lòng
mắt toi đến cái khốn cùng của ta

tàu không còn kịp ra ga
gió không còn kịp khóc òa trên cây
khi ta tắt mặt tối mày
là khi em thắt sợi dây thành vòng

trái trời là ngọn bắc phong
trái mùa chỉ có tấm lòng ta sao ?
em đi thử đất trời nào
ai yêu ráo máng cạn tàu bằng ta ?

buổi chiều khốn nạn hôm qua
những tia nắng độc từ ba bốn chiều
bước dòn lên bóng mình xiêu
để coi bụng dạ ai nghèo hơn em.
1989

TA, BỮA RƯỢU CHIỀU

bữa rượu chiều ta cay xé mắt
gió đầu thổi lãng mãi ngày đông
che tay ngựa cô ho khò khếch
phế quản đường như lại muốn sung

để biết yêu em từ bữa ấy
đời ta rồi nổi khổ vô lường
biết, ta biết trước mà hay vậy
không có em càng sợ khổ hơn

quê hương có đó mà trôi giạt
tình, có em đây mà muôn trùng
phủ tiếp chiều ơi thêm gió cát
sá gì kiếp ngựa đã trần thân

trướcsau cũng một mình ta chứ ?
phố thị ngoài kia, phố dừng dung
bụng chứa trăm ngàn trang sách cũ
mà nghĩ chưa ra cái khổ cùng

*

bữa rượu chiều ta, em ở đâu ?
mang mang lung chén cái thương sầu
phải em còn tiếc lòng khuê các
đành bỏ tình kia chịu ốm đau ?
23.11.89

HẠNH PHÚC TRĂNG LÊN

ai nghĩ chân trời, đường viên không có thật
anh đến chân trời đây, ngày đã tắt
buồn không em chút nắng sau cùng ?
anh suốt đời tìm, cuối đời bắt gặp
mắt em nhòa đêm đen
giọt lệ thắm vương ngọn tóc
giọt lệ thắm chưa quen
gửi nhau niềm cơ cực !

em nửa đời chờ anh
dù chưa tin chân trời có thật ?
tiếng reo từ bình minh tới hoàng hôn giá buốt
không reo thì không đành !

ta có nhau khi đã vắng mặt trời
môi thì thâm dạ khúc
sương đêm chìm những vai

ngó về biển xa - đừng em, đừng bật khóc
công anh một đời tìm
em nửa đời mỗi mắt
rưng rưng vàng trắng lên...

CHUYỆN NGƯỜI DỮ NGỌC

chơi với hàng thế gia
quen khắp trời vọng tộc
đấu anh, người thợ già
sống bằng nghề giữa ngọc

lời rao hàng khinh mạn
năm anh mới mười lăm
biển cả loài đá sạn
thành từng viên ngọc tằm

lời rao hàng đã buộc
anh làm người gia công
tay vẫn đầy những ngọc
mà đời luôn khốn cùng

ngọc kia đủ trăm loài
khó thay ngân ấy nét
đến tới tay anh rồi
cũng thôi tỳ thôi vết

ngọc đi qua nhà người
quên vù câu bắt trác
nhân tình thường bồi vôi
trách gì anh chịu bạc

như em, loài ngọc quý
cả đời anh gia công
khi qua nhà gã ấy
biết còn nhớ anh không ?

VỀ ĐỜI TÌNH SI TA

là dây cát, dây đăng - em mọc ở cội tùng

là phượng hoàng - em tìm cành ngô mà đậu
tìm không ra cành ngô ? hãy bật lời thăm tử
chẳng thấy cội tùng ? hãy tự héo khô đi !

*

khi ta vác đời làm gã tình si
ta ngạo nghễ như cây tùng trăm thước
tình ta hiểm, là cành ngô xanh mướt
vì chờ em, sắp sẵn một đời chờ

ta từng coi khinh những giống chim ngu
gặp nhánh cây nào cũng sà cánh đậu
những thứ dây leo bu tường bám giậu...
(thà chịu đời vất vưởng có hơn không ?)

sừng sững trong ta bóng lớn ngô đồng
phủi sạch trần ai, đợi loài chim quý
ta hữu hạn giữa tầm vòng thế kỷ
mà phượng hoàng tuyệt tích đã ngàn năm !

một thoáng trong em có tiếng kêu thầm
cành bích ngô ta giật mình đổ lá
thêm đủ lý để coi thường thiên hạ :
phượng hoàng, phượng hoàng - em đậu xuống cành đi !

ôi, không phải phượng hoàng đâu - em dối ta chi ?
trái gió trở trời - kia em lạc giọng
ta biết ta đau khối tình vô vọng
khi em đậu bao lần chẳng chọn cành ngô

khấp đất cùng trời mất dấu phượng hoàng xưa
ta lại vác đời tình - đi - cúi mặt
cái bóng ngô đồng trong ta queo quắt
đã chắc một đời phải chịu cành không !

*

là dây cát, dây đàng - em mọc ở cội tùng
là phượng hoàng - em tìm cành ngô mà đậu
tìm không ra cành ngô ? hãy bật lời thăm tử
chẳng thấy cội tùng ? hãy tự héo khô đi !

THƠ CỦA NGƯỜI TÌNH GIÀ

ngỡ không còn sức trẻ
quấy phá cõi buồn em
người tình già lên núi
thương em, ngồi tham thiền

mây qua đầu mỗi bạc
dưới chân, ngày thu phai
tình yêu dường lãng nhách :
một mình ông yêu thôi

biết đời kia gió cát
hay chi những dải dầu
người tình già phải chết
một ngày, trên núi cao

VỀ MỘT KHÚC ĐÀN TÌNH

Tư Mã Tương Như hay Tư Mã Giang Châu cũng nói ta tài tử
khúc đàn trăng em hay ta khúc phượng cầu
đầu là Trác Văn Quân, đầu là ca nữ
ta cũng mỗi tìm em để có nhau

khuất lấp rồi ta một lần ngã ngựa
đẽ buồn chi những Khanh tướng công hầu
phôi pha chưa lòng em từng khi goá bụa
bởi chiếc lá nào tàn không phải úa
buồn chi em đời trải những xuân thu

quạnh vắng Tầm Dương bơ phờ đất trích
em dùng chèo. trăng soi. sương canh thâu
đàn vô thanh mà đất trời thôi tịch tịch
ta yêu em - yêu em như tình đầu

con phượng gù chẳng ? lệ đàn đã úa ?
hé rèm thưa em kín một niềm đau
e dè chi tuổi đời chia khác lứa
ô hay tình trần - tình trần thăm sâu

chìm nổi phồn hoa mập mờ thế sự
phải qua hết khi hoang tàn cuộc rượu
sẽ bay đi như mây trắng ngang đầu

Tư Mã Tương Như hay Tư Mã Giang Châu cũng nói ta tài tử
Em là Trác Văn Quân ?, em là ca nữ ?
khúc đàn tình còn xám mặt bể dâu...

ĐỀ MIẾU THỔ ĐỊA HỘI AN

dễ ai còn tin được
cái ông thần đất này
mà sống trên trái đất
ta còn biết tin ai ?

1989

MÂY TÂM SỰ

ta ở cao hơn đời dưới kia
quen nghề phiêu bạt
cũng chỉ vì em
ta dính dáng với đời này

biết chi về ta mà nhìn ta yêu, ghét
ta cao hơn đời - ta là mây

biết chi về ta
những phù trầm, đón đau, hạnh phúc
những sum vầy, cô độc...
mà đem ta ví với phận người ?

người tàn hèn bảo phú quý là mây trôi
kẻ lỗ vận : công danh, tuồng mây nổi
ta cứ là ta - lại cười ta thương cầu
ta vẫn ta - sao khi dữ khi lành ?
đời nhìn ta dơ dáng đại hình
tự thân, ta không đời đổi
hề vui, ta nhường nắng chói
buồn, ta làm mưa.

tự do - rất tự do
đời ta
dong chơi cùng khắp
gặp núi lớn sẵn liền ghé tấp
ngó bìa trời, mặc kệ bữa lang thang

ta can dự với đời vì tình em
(người con gái mang tâm lòng của gió
em không thể khoanh vùng du tử
em đâu gấn sợ phải ta-mây-tan !)

những sáng qua cầu, ta gọi bớt mây sương
những trưa khô che giùm tóc mỗi
con đường quen bụi đầy cố xứ
em về, ta lặng lẽ mưa bay...

và chỉ một mình em biết được
những phù trầm, đón đầu, sum vầy, cô độc...
ước mơ nào riêng của loài mây

hoá gió tâm lòng em
ta bay
cùng nhau về đâu chẳng được
bởi chỉ vì em
ta dính dáng tới đời này !
1990

NHÌN EM QUA CẦU

sớm ở bờ sông, anh thấy em qua cầu
ngày xuân xuôi dòng
triều lên, không trở lại
bên trái ngực mình đã dượt cơn đau...

em nhìn sông chẳng ?
khói mù mặt nước
em ngó trời ?
nắng nhòa sương rét
rời anh - em vội qua cầu
bên trái ngực mình đã dượt cơn đau...

không thể gọi ngày xuân
ngày xuân nước chảy
khoảng áo trắng xa vời bên ấy
nhờ gió hỏi thăm
gió sớm mai im
tâm hồn anh bật lời than cuối bãi
ngày xuân không còn cho dẫu triều lên !

gập sát đời mình - cơn đau càng dữ dội
cát, hãy lở bên này
bồi giúp phía bên em...
1.90

MÙA XUÂN CÓ NÓI GIÙM ANH

mùa xuân có nói giùm anh
những điều anh không thể nói ?

như cây nói giùm chuyện núi
nước buồn than thở đời sông
gió hát theo mây phiêu bồng
hương bật lời hoa mới nở...

những điều lòng anh vẫn giữ
mùa xuân nói giùm anh không ?

hiu hiu chút nắng tàn đông
giọt sương rơi đầu ngọn cỏ
làm người đã đành một thuở
yêu em có đành suốt đời ?

những điều anh đau đớn hoài
mùa xuân dường như đã biết !

em nghe kìa trong giọt mật
vỡ oà vị đắng tình ong
những điều khiến lòng sợ mất
mùa xuân nói giùm anh không ?
2.91

RƯỢU CUỐI NĂM

Tặng Dĩnh Trâm Ca

rượu tàn niên chừ gió xa xăm
gió chi thổi riết năm mươi năm ?
quán cô hồn một ta chớ mấy
sợ - mà khinh - những cái thằng trâm

trời vẫn xanh, đồ thừa tay ngắn
con đường kia trầy trượt lắm lần
gõ ly ơ hò du tử khúc
tứ xứ còn nghiêng mỗi bước chân

ghé đây em, ta mời chút rượu
kéo chẳng còn ai uống được giùm
lếch thếch buổi chiều hiên phố hẹp
chưa đành thôi hẳn những tin xuân

có khi khuất lấp bao ngày cũ
trúng sai chi khỏi khổ người sau

giá có em ngồi, ta kể lại
mỗi biển xanh từng hoá ruộng dâu

giá có em cùng chia chút rượu
để chi gió đã lặng bên trời ?
và ta chẳng vụn lân như một
hề tới là tan ngắt cuộc vui

*

tiếng thở dài nghe quá cũ càng
rượu tàn niên tổng khứ năm buồn
riêng chung mấy chén, đời như rượu
gượng để đừng say giữa cổ hương...
12.2.91

NHỚ RƯỢU

tặng Đỗ Toàn

gió bắc thổi quá chùng
làm chi cũng chẳng được
chết - nặng hơn thái sơn
nên sợ lời thầy thuốc

đau phổi phải cử rượu
nói mà thầy cười hi
đau phổi phải cử rượu
nghe mà ta sầu bi

người xưa quý thích chí
coi khinh cỏi phù trầm
ta bỏ cái thích chí
chẳng là tiếc cái thân ?

chết đi thì quá ngặt
bỏ lại em bên đời
lỡ có thẳng chòm trót
ta nhắm mắt nào nguôi

bạn bè trong gió - hỏi :
quân tử ý như hà ?
quân tử mà thiếu rượu
hỏi đời còn nhận ra ?

để ta là tiểu nhân
uống rượu lại sợ chết ?

chua miệng - ngó hoàng hôn
buồn kinh cái ngập vật !

VIẾT TẶNG CHIÊU QUÂN

Hán Đế một lần lên ải bắc
mà lòng không dám giữ Chiêu Quân
chao ôi, uống một tay hùng liệt
đành chống gươm đau một khúc đàn

thở ấy làm vua ưa để tiếng
ngó ra trăm họ tưởng con mình
ví ông một quyết hoà ra chiến
đã tránh đời sau chút trọng khinh

ông làm như chính ông từng đã
(thì đưa Mao Diên Thọ đấy rồi !)
Chiêu Quân kia với người thiên hạ
nỡ lòng ông chọn cái không vui

ta chẳng từng lên chi ải b ắc
gã làm thơ đâu thể là vua
ý như có bữa làm vua thiệt
một phút, quân reo giữa đất Hồ

ý như có bữa làm vua thiệt
chi khắp bêu rêu một khúc đàn
tình ta, lại cả ta-quyền-lực
không thể rời đâu em, Chiêu Quân !

NGÀY TRI THIÊN MỆNH

biết từ cái nửa trăm năm
thứ chi đã trải đều làm hết tron

biết sông nhớ thở đầu nguồn
khi lòng chảy đủ cô đơn đất trời
biết cân đai, biết nón cời
mừng ta sống đã ra người - trước, sau

biết từ bãi bể nương dâu
tóc quen ẩm lạnh đôi màu nắng sương
biết khi xẻ ghé tan đàn
là riêng đời chịu tai ương mấy lần...

em về bóng quạnh hiên sân
đơn sơ tà áo ân cần nét môi
thơ ta thấm máu từng lời
xơ rơ chữ mệnh lời bơi chữ tình

biết cùng tận cõi tử sinh
có nhau cuối bãi đầu ghềnh - nhớ nhau
1.1992

TẮM NGỰA GIÙM BẠN

ta ở ngoài trung rầu ngọn bắc
vô nam nghe gió bỗng se lòng
xứ người đã lấm tay thành đọt
chỉ một ta đây còn long đong

bạn vốn thương hò, mê ngựa chiến
nuôi đôi con - Tết, thả trường đua
ta ăn nhờ bạn, giúp việc bạn
tắm ngựa cho quen gió trở mùa

khi hát lưng chừng bài Tây Mã
nghĩ mình hơn hẳn Uất Trì Cung
mồ hôi ngựa với ta-đầy-rượu
tiếc bạn không là Đường Thế Dân

tiếc bạn xô bồ mâm phú quý
ham chơi bỏ mặc cái trăng thề
gió lên, vó dựng, rung bươm hí
ngựa muốn dành ta nổi nhớ quê ?

ta chẳng rành chi coi ngựa tướng
ngó nhau, bốn mắt chạnh khô vàng
ngủi nhau chợt thiết thân ngày cũ
mới biết mình với ngựa - đồng hương...
1992

Phụ bản của Đình Cường

CÂY MAI GIÀ VƯỜN ANH

cây mai già vườn anh năm lần hoa cuối đông

năm năm riêng đời nhau - mà chung lòng
tóc anh lại thêm nhiều sợi bạc
tình anh cũng thêm nhiều long đong

năm năm vườn anh, em vừa mắt ướm
quần quanh vì thương cây mai già
cây mai cũng thương em, hoài lật đật
tháng chạp vừa, đã trở đầy hoa

hoa mai vàng như màu áo em
ai bảo màu vàng màu mau quên ?
năm năm em về lòng anh sớm tối
năm năm vườn anh vàng trắng lên

anh, cây mai già ngậm ngùi cuối đông
năm năm thương em dải dầu nắng gió
năm năm tháng chạp vừa - đã trở
hoa biết còn thơm ra giêng không ?
1993

VỚI RƯỢU CHIỀU XUÂN

tặng Vũ Ý

đã chẳng còn ai trên cổ xú
cho ta sót bớt nửa ly đầy
mấy năm bệnh hoạn cam chừa rượu
cũng hiếm hoi dần những bữa say

đầu xuân quản trí không còn bạn
cái lạnh ủa theo gió lạc đường
buộc buổi chiều cùng ta đối ẩm
ngùi ngùi hơi rượu chảy trong xương

vẫn chỉ là em, trời phở cũ
năm năm trôi nổi tình không may
chẳng lẽ mời em ngồi lại nữa
để sót chia cho cái lạnh này ?

nên chỉ còn ta ôm hết gió
cúi đầu nói để cúi đầu nghe
mấy năm bệnh hoạn cam chừa rượu
mà cảnh đời nghiêng ngả thế kia !

sương cứ mù lên hiên mái dột
lá bay đôi chiếc đụng vai người

quê nhà đây bỗng đau con mắt
mờ tỏ mùa xuân tới với ai ?
1993

RƯỢU HUẾ UỐNG Ở HỘI AN

người đưa cả Huế vào trong này
(gió bắc đã vào mấy bữa nay !)
lại bảo lâu hung mới gặp bạn
vài ly - phải cạn vài ly đây

thiệt đã lâu hung mới thấy bạn
vài ly - cứ rót vài ly tràn
mừng ta : chính cống rượu Đá Bạc
mà cũng theo người đi Hội An

hỏi người thử Huế hư hao mấy
người chỉ cười, che hướng gió trời
chẳng lẽ mây chiều trên đỉnh Ngự
lắm lần thương cầu, chẳng buồn trôi ?

muốn hỏi trăng còn soi đại nội
hồ Tịnh Tâm, tâm dễ lặng tờ ?
để lòng ghé viếng lăng Tự Đức
đọc ngàn lần mới mãi câu thơ

người có từng qua Đồng Khánh cũ
nhấn giùm ta thuở Huế mù sương
những tiểu thơ Nguyễn Khoa, Hồ Đắc...
áo còn ngát nồn một dòng Hương ?

ôi Huế trăm điều ta muốn hỏi
từ khi nắng sớm trở mưa mùa
người bảo Huế chìm trong cốc rượu
uống tràn sẽ thấm nỗi niềm xưa

người rót Huế vào chiều Hội An
giọng trong cao ra giọng đục khàn
quá đổi cố đô chiều phố cổ
tóc trắng Thừa Thiên bạc Quảng Nam...
1993

NÓI VỚI DÒNG MISSISSIPPI

ngươi trôi tới đây từ phương bắc
ta giặt về đây từ phương đông
ta với ngươi cùng nhau trôi giặt
đời ta buồn đời ngươi buồn không ?

ngươi buồn ư ? sao còn chảy xiết ?
càng đi xa ngươi càng rộng sâu
ta buồn quá ngó ngươi chóng mặt
ngàn trùng quê - nhớ - ta cúi đầu

đường ngươi đi phù sa rải khắp
sông xa quê sông biết nuôi người
đường ta đi tha phương cầu thực
muốn nuôi mình là hết niềm vui

quê ta có sông Thu không cầu danh
cũng biết nuôi người và thương mình
cả đời ta ước như sông ấy
chảy giữa tình yêu chảy quanh

vậy mà ta một ngày ra đi
tới đây là đã biệt đường về
càng xa nguồn sông càng ngầu đục
chỉ khổ dòng trong thuở trước kia

ta với ngươi cách quê đều xa
đáng khi tâm sự phải sa đà
ngươi chẳng buồn chi ngươi chảy xiết
bỏ trời lưu lạc một mình ta...

1994

THẨM MÙI LƯU LẠC

tặng Phan Xuân Sinh

khi ta đã thẩm mùi lưu lạc
là lúc chùng khuây nổi nhớ nhà
là lúc yên vui dòng nước mát
như từng chưa gặp thuở lìa xa

là khi phở lạ không còn lạ
từng thân nhiên đi, mặc nắng chiều
đã dám coi thường cơn gió xoáy
thổi theo hoài đời tình hăm hui

khi ta đã thẩm mùi lưu lạc
có hương trong trí cũng phiêu bồng

dầu muốn buồn cũng buồn chẳng được
sá gì khói sóng nổi trên sông

chỉ khi đũa rút không cần nhặt
đăm đăm con mắt nổi hoang hôn
bỗng dung nhớ tới lời lưu biệt
nuốt vôi vàng thối giữa miếng cơm

chỉ khi khuya lác nằm không ngủ
bất giác nghe tiếng mình thở ra
nghe máu chảy buồn thân lữ thứ
mới đau rung rúc một quê nhà

chính khi đã thấm mùi lưu lạc
là lúc lòng ngưng nghỉ đợi chờ
là lúc cây đời ta hết nước
xứ người nghiêng một bóng cây khô...
5.94

Ở MỘ ĐỊA CẠNH PHỐ MILLINGTON

rồi ta nằm với gió
đầu kê lên đôi tây
xám chiều, run bóng phố
thân đắp mùa lá bay

rừng phôi rừng tro xương
trắng mờ cây thập tự
hãy còn kia thiên đường
cho chiếc hồn lạc xứ ?

mắt nuôi tròng phương đông
cổ hương hàng vạn dặm
chỗ ta và thơ nằm
không chút mờ, chút nắm !

em làm sao tới được
tặng ta nụ hoa buồn ?
(giá em mà tới được
xin hoa là môi hôn ?)

cỏ vàng khô, cỏ mục
hơn mồ Đạm Tiên xưa
chỉ không màu khói sót
càng không người lệ dư

cũng chẳng còn ai hết
đọc ra câu bia đề :
một nhà thơ gốc Việt
đã chết buồn xa quê...

VỀ THUỞ CHIA XA

trăng bót xanh từ hôm lạc xứ
chén đưa là rượu xé đời nhau
lòng em chẳng khác lòng ly phụ
ngọn liễu đương xuân cũng trở màu

ta đi một cõi không hò hẹn
là cõi phiền lo chuyện áo cơm
ví thử phog hầu kia đáng mộng
hà tất còn ghê lũ bụi đường ?

tháng năm nghĩ đủ làm cô quạnh
hết thầy niềm tin một buổi về
đã tội người xưa mơ áo gấm
mà lòng tưởng nhẹ nổi lia quê

ở đây mắt mắt toàn thiên hạ
từng ngó ta như ngó lạc loài
nửa tóc cho nhau đều bạc cả
sợ tàn xương lại gửi quê ai !

biết em vẫn cuối ngày đắm mối
hằng muốn cùng ta cạn tử sinh
giá có chia hai mùa gió nổi
hồ để cân đôi một chữ tình ?

ta lạ đất trời, thương cô thổ
trăng buồn đâu thể giữ màu xưa
có khi xót đắng không vì rượu
lòng cứ trầm mê điệu tiễn đưa...

1.95

SÂM THƯƠNG MỘT NỖI

sáng dậy anh thường nhìn phương đông
khi quê nhà đang ở đầu hôm
em với anh hai trời một nỗi

như vì sao có tên Sâm, Thương

để em hoài lặng nhìn phương tây
khi sao hôm buồn rơi dấu ngày
là lúc quê người anh thức sớm
cũng nghe lòng buồn lên sao mai

phải khác thời mà sao đổi tên
phải hai trời mà anh nhớ em
có khi góc biển và chân núi
nhớ một vì sao đã nổi liền

em phía hoàng hôn anh bình minh
hai bìa trái đất gió chênh vênh
một sao lấp lánh đôi bờ lệ
từng sớm hôm soi một chữ tình.

THƠ CỦA GÃ HỌC TRÒ GIÀ

cũng một thời theo học những danh sư
anh thâm mong anh đáng mặt cao đồ

thế mà cứ nửa đời mưa lất phất
thế mà phải cuối đời ra đất khách
anh bàng hoàng tỉnh thức giữa chiêm bao

ôi làm thơ là làm chuyện tào lao
lại đặc chí xung một thẳng giới chữ
để tới lúc xôn đau lòng tự phụ
sợi tóc buồn bỗng lạc mái tà huy

thở sân trường - anh, có lẽ, tình si
lỡ nhướn mắt ngó say người nguyệt thẹn
con suối nhỏ sớm mơ lời biển hẹn
còn trách gì sâu cạn những dòng sông ?

từ xa trường, anh vất vưởng lông bông
cái sự nghiệp như nằm trong kiếp khác
vẫn thấy thẹn khi bạn bè hiền đạt
mà không ngừng suy sụp phía lòng xưa

anh viết hoài không vẹn được câu thơ
và đọc ngược lưng chừng trang sách cũ
trang viết mơ hồ, câu thơ viết dở
báo hại cơm cha áo mẹ chữ thầy

gã học trò già đứng với mưa bay
mưa của quê ai cũng đánh lất phất
nửa đời mưa, mưa cuối đời đất khách
rưng rưng hồn nhớ lại mỗi ân sư
thì ra anh chẳng xứng một cao đồ !
1995

ĐỌC LẠI HOÀNG HẠC LÂU

ngồi nhắm đọc thơ ông
mờ vàng bóng chim hạc
ông than không thấy quê
đầu đất trời Trung Quốc

quê ông có mây trắng
mây hoàng hạc trắng bay
quê ta mây cũng trắng
(khác màu mây xứ này !)

ông chắc cỏ Anh Vũ
ông rành cây Hán Dương
để hạc vàng đi mất
mà ông thành tha hương ?

ông bỏ nhà chơi lung
ta rời quê kiếm sống
đất trời không biết tên
bao ác tà thổ lặn
lâu đài không rõ tên
chi hạc vàng phượng trắng
người - chẳng ai người quen
lấy đâu ra bầu bạn...

hoàng hôn chìm khói sóng
từng làm ông nhớ nhà

may sông còn khói sóng
mà chiều hôm có ta

sông như tuồng sông quê
chỉ thương ngày vẫn đục
ôi, qui khứ lai hề
ta cúi đầu ngó nước
nước lại xuôi biển tây

bồi hồi trắng mới mọc
hương quan một lòng đầy
gió bạc đầu, bạc tóc

thêm lần đọc thơ ông
giá được cười ngạo mạn
ta xa quê ngàn trùng
ông cách quê mấy dặm !

TÚ TUYỆT BÊN TRỜI

nền thấp chờ xuân, đợi sáng đêm
ngẫm từng không phải, từng không nên
té ra mình ép mình xuôi ngược
giọt máu hồng khô cuối ngọn đèn
1995

THƠ ĐIỀU BẠN QUA ĐỜI Ở ATLANTA

gửi theo Nguyễn Trung Trực

đã không như ngày xưa
Hội An vào Nam Phước
làm rằng ta viếng ông
lạ đường đi nước bước

ta, ông từng chung trường
ta, ông từng chung trận
năm cùng một trại tù
cùng quê người lặn đạn

làm rằng ta viếng ông
đường xa non ngàn dặm

mới cùng nhau điện đàm
hỏi nhau mùa ẩm lạnh
dặn ông phải giữ gìn
tuổi già ưa bệnh hoạn

nghĩ một thời chiến tranh
tai ương đều qua hết
dù bây giờ lênh đênh
bọn mình đâu dễ chết

vậy mà, mới đây thôi
ông bỏ đời đi biệt !

gió, cả ngày đã gió
mưa cuối ngày còn sa

thương ông, nâng chén rượu
về hướng trời Georgia...
12.2.98

MỘT LẦN HUẾ - QUẢNG

tặng Hồ Minh Dũng

một lần tôi ở Quảng ra
nắng thơm màu lụa hoàng hoa nội thành
chân đi - một bước - không đành
ai xưa thiệt chẳng khác mình chút mô

một lần em ở Huế vô
sông Thu ngày hạ miếng dưa đỏ lòng
lạ đường mới cảng em không
con chim chi đợi nước ròng mới kêu ?

quê nhau cách mỗi chân đèo
chiến chinh mùa cũ đau chiều Hải Vân...
rứa thôi. chi rứa. một lần
ta bương theo những thặng trầm mà qua

để rồi khi ở Quảng ra
nắng phai màu lụa vì hoa bột vàng
em về một bến sông Hương
tìm thăm mới biết đò ngang không bờ

để rồi khi ở Huế vô
hiếm hoi cuối hạ còn dưa đỏ lòng
một lần mới cảng em không
con chim xưa chẳng nước ròng cũng kêu

PHỐ NGƯỜI, GẶP ĐỒNG HƯƠNG

Hạ Tri Chương về quê
khoe tiếng quê chẳng đổi
ông đây ở xứ người
dễ pha chi giọng nói ?

gặp ông trên phố Mỹ
mà ông Quảng Nam chay
phong thổ càng không thể
làm cái tình đổi thay

đi ngót mấy mươi năm
trời ni chưa quen được
ông than đời xuôi ngược
đâu chỉ vì áo cơm

ông nhắc món Hội An
những cao lầu, hoành thánh...
đã ăn ở Hội An
tới đâu rồi cũng tránh

đã yêu ở Hội An
tình đã ra cửa Đợi
tới đâu, dù được yêu
cũng nghe mình có lỗi

Hội An từng tên đường
vang lên từng kỷ niệm
ông ăn cục nói hòn
mà rạch ròi thương, giận

nói cùng nhau một chặp
chưa hề ông lỡ lời
bất ngờ ta được gặp
Hội An trên phố người.
1999

Mục lục: 1.chuyện tây hiên/ 2.lại một mùa xuân sầu xứ/ 3.bất ngờ gặp quế linh ở tân định/4.vô tình khúc/ 5.ngày trở lại hội an/ 6.khi qua trường học cũ/ 7.bỏ làm thợ đi uống rượu/ 8.mặc cho đời bụi phủ/ 9.về hội an uống rượu đợi người/ 10.khi mới đến đà lạt/ 11.tới ngày em quên/ 12.thất trận/ 13.hai năm ngó núi/ 14.bài thơ tình trong tù/ 15.thơ năm mới ở tiên lãnh/ 16.nói chuyện đối với nguyên công trú/ 17.thơ tặng vợ nhà/ 18.ra tù về lại hội an/ 19.tiếng ngựa buồn/20.vong tình ca/ 21.lời dỗ/ 22.rượu mùa đông/ 23.uống rượu một mình/ 24.thượng uyển chi hoa/ 25.tờ thư bên kia sông/ 26.từ xó đời ta/ 27.hội an sương mù/ 28.thời hết thời ở hội an/ 29.đôi đường ân oán/ 30.qua đò duy vinh/ 31.rượu tỏ tình/ 32.câu đêm ở an bàng/ 33.thơ viết dở cho vợ và tình nhân/ 34.ngựa ô về duy xuyên/ 35.thơ cuối gọi duy xuyên/ 36.thu tình xưa/ 37.thơ tặng người cận thị/ 38.khai bút/ 39.ân hận ca/ 40.uống giùm rượu tặng/ 41.tình thua gọi cô bạn thơ/ 42.lời mở giữa tập/ 43.tình sau tình trước/ 44.viết cho cuộc tình lâu ngày/ 45.bữa say ghé chùa ông hội an/ 46.vì em cứ vội/ 47.đòi lại cái xương sườn/ 48.cỏ trong vườn/ 49.từ chuyện con rồng/ 50.mùa xuân ta tìm em/ 51.màu áo màu mây/ 52.thơ xâm xoàng/ 53.ta bữa rượu chiều/ 54.hạnh phúc trắng lên/ 55.chuyện người dĩa ngọc/ 56.về đời tình si ta/ 57.thơ của người

lính già/ 58.về một khúc đàn tình/ 59.đề miếu thổ địa hội an/ 60.mây tâm sự/ 61.nhìn em qua cầu/ 62.mùa xuân có nói giùm anh/ 63.rượu cuối năm/ 64.nhớ rượu/ 65.viết tặng chiều quân/ 66.ngày tri thiên mệnh/ 67.tắm ngựa giùm bạn/ 68.cây mai già vườn anh/ 69.với rượu chiều xuân/ 70.rượu huế uống ở hội an/ 71.nói với dòng mississippi/ 72.thăm mùi lưu lạc/ 73.ở mộ địa cạnh phố millington/ 74.về thuở chia xa/ 75.sâm thương một nỗi/ 76.thơ của gã học trò già/ 77.đọc lại hoàng hạc lâu/ 78.tử tuyết bên trời/79.thơ điều bạn qua đời ở atlanta/ 80.một lần huế quảng/ 81.phố người gặp đồng hương/ mục lục

VỀ THƠ HOÀNG LỘC :

Với bài Thời Hết Thời Ở Hội An, Hoàng Lộc đã có thể vào Đội Chân Đất, đá với bọn chúng tôi.

Phùng Quán (1986)

Thơ Hoàng Lộc vẫn y nguyên cái phong thái ngày xưa nhưng đậm hơn thời anh viết cho Bách Khoa.

Nguyễn Mộng Giác (1995)

Ít ỏi câu thơ thời trai trẻ, còn sót lại trong ký ức tôi, là của Hoàng Lộc và Vũ Hữu Định. Nay một người đã ra thiên cổ. Người còn lại, lưu lạc xứ người, vẫn còn cho tôi những vần thơ hay. Cảm ơn Hoàng Lộc. Cảm ơn những y ù tưởng của bạn, nhắc tôi nhớ đến quê nhà.

Hồ Minh Dũng (1997)

Hoàng Lộc dùng những thể loại thơ mọi người đã dùng nhưng cách diễn đạt của anh lại làm mới được thơ.

Trần Thái Văn (1998)

Hoàng Lộc đến với đời này bằng trái tim không bình yên. Cõi thơ anh tưởng như là thế giới rất riêng tây. Thế giới ấy dù mở ra thăm thẳm chiều sâu nhưng bằng ngôn ngữ bình dị đời thường, lại khiến ta dễ rung động gần gũi.

Nhật Nguyễn (1999)

Hoàng Lộc

Nhà thơ. Tên thật **Hoàng Lộc**. Tộc Huỳnh, sinh ngày 08 tháng 11 năm 1943 (Quý Mùi) tại Hội An Quảng Nam. Cựu học sinh Trần Quý Cáp Hội An. Cựu Sĩ Quan Việt Nam Cộng Hòa. Khởi viết giữa thập niên 60 trên các báo Văn, Văn Học, Khởi Hành...Được giải thi ca của hội Văn Bút Việt Nam năm 1971. Định cư tại Memphis Tennessee Hoa Kỳ, từ 1993.Viết trên các tạp chí: Văn, Khởi Hành, Phố Văn, Văn Học, Sóng Văn, Chủ Đề, Hợp Lưu...

Tác phẩm đã xuất bản :

Thơ Học Trò (1966), Trái Tim Còn Lại (thơ, 1971), Qua Mấy Trời Sương Mưa (1999).

Có bài trong các tuyển tập :

20 Năm Văn Học Việt Nam Hải Ngoại (Đại Nam 1995), Thơ Văn Hải Ngoại Năm 2000 (Việt Thường tại Montréal Canada chủ trương, Văn Mới xuất bản năm 2000), Nhà Thơ Nhà Văn Hải Ngoại (Nguyễn Đình Tuyển), Luân Hoán Một Đời Thơ (Sông Thu,2005)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)

QUA MÂY TRỜI SƯƠNG MƯA

Hoàng Lộc

Qua Mây Trời Sương Mưa
thơ Hoàng Lộc
bìa: Đinh Cường
phụ bản: Đinh Cường, Huỳnh Ngọc Diệp
trình bày: Phan Xuân Sinh
phổ nhạc: Đynh Trâm Ca
Văn Mới (Hoa Kỳ) xuất bản, 1999
tác giả giữ bản quyền

*Kính về Ba Mẹ
Trân trọng Hội An và ĐN,
Tình Quê Tình Yêu tôi*
*Gửi Bằng Hữu
Thương tặng Phương Thảo, Phương Chi
và mẹ cáccon*

HL

CHUYỆN TÂY HIÊN

từ trong cổ lục
em là tiểu thư
lòng quen khuê các
tây hiên đứng chờ

ta, thằng phiêu lãng
nghe đồn sang chơi
mới nhìn đã sảng
oi em tuyệt vời

rượu hồng một chén
tình tràn thắm sâu
quan hà nửa chén

bỏ em bên lầu

mịt mù cõi thế
ngơ ngẩn đường chim
công hầu coi nhẹ
nhớ màu mắt em

về tây hiên cũ
nghe mưa đầu sông
tóc em hà xứ
đời ta tang bồng
1969

LẠI MỘT MÙA XUÂN SÂU XỨ

cũng chỉ mình anh nhìn qua cửa sổ
sân nhà người vạn thọ đã vàng bông
vội đôi mắt cũng vàng hoe cổ xứ
nghe hát hiu chút nắng tạt bên lòng

lại chỉ mình anh qua hè phố lạ
chân lênh đênh không bước kịp tình người
nửa kiếp sống cứ thua hoài thiên hạ
sự nghiệp buồn gió thổi chiều ba mươi

rồi cũng mình anh ngùi thương kỷ niệm
giận ngày xưa quên tính chuyện quay về
khi dong ruổi với trăm lần lỡ vận
bỗng nghe thềm tắm lại nước sông quê

khu vườn nhà anh năm nay bão lớn
biết em còn qua ngõ cũ tìm nhau ?
tóc có đủ che quanh ngày bất hạnh
khi mùa xuân chưa tới đã xanh xao

mẹ ở đó cũng buồn hơn tháng chạp
lòng mới mòn tựa cửa chùng ấy năm
buổi tàn đông trời vẫn làm mưa bắc
ngọn đèn run trong mắt mẹ âm thầm

anh ở phương nam dòng dòng tưởng nhớ
ôi quê người không thể âm thân quen
ai gọi tên anh một thẳng viển xứ
hồn đong đưa trên mây sợi ưu phiền

chỉ biết một mình lui về ngõ hẹp
người chung quanh chắc đã đón giao thừa
anh xa xứ nên mùa xuân với Tết
cũng mơ hồ như những chuyện đời xưa.
1969

BẤT NGỜ GẶP QUÊ LINH Ở TÂN ĐỊNH

lâu rồi ta kiếp sâu đo
quần quanh trăm lá sầu khô một đời
em qua gió tạt từng hồi
xô ta lung lẳng giữa trời oan khiên
1970

VÔ TÌNH KHÚC

nghĩ đáng đời ta thằng lãng tử
năm năm võ sủng hát phiêu bồng
nghìn đêm ngược mắt nhìn trăng vỡ
mù nổi u hoài mấy dặm sương

em đã lâu nay thành dĩ vãng
nhớ em là nhớ kẻ vong tình
ta qua đã mấy trời mây trắng
để cố mà khinh cái rẽ khinh

ngày ấy tưởng xa là chết được
ai ngờ con sáo cũng sang sông
ngày ấy môi em là mật ngọt
ai có ngờ cay nát tâm lòng

chẳng lẽ giận đời đi uống rượu
mà say chưa chắc đã quên đời
cũng chưa chắc ám sâu xa xứ
đỏ mặt hoàng hôn cũng hổ người

trăng chết vô tình trên giấc mộng
là trăng vỡ lở mộng hôm qua
ta khóc vô tình trên cuộc sống
là vô cùng ta xót thương ta...
1971

NGÀY TRỞ LẠI HỘI AN

khi anh về trời phố cũ lên sương
đôi chút lạnh đôi chút sầu tháng chạp
vừa đủ mỗi đôi chân thẳng lẳng bạt
anh nghiêng vai ngó lại cuộc đời mình
áo bụi mù và tóc gió thổi xanh
tay vẫn ngẩn để trăm lần thua thiệt
phố thì nhỏ anh còn qua chưa hết
lại hoài công đi bắt mộng bên trời
khi nhớ ra mình tuổi đã ba mươi
ba mươi tuổi sao cứ hoài lỡ vận ?

khi anh về buồn hơn loài mây trắng
nghĩ người xưa phú quý mới hồi hương
chuyện công danh như muối xát trong hồn
chưa áo gấm nên hoài hoài viễn xứ
anh sợ qua nhà từng bằng hữu cũ
sợ qua đường gặp những dáng tình xưa
kỷ niệm thì xa, xa quá - mơ hồ
chẳng lẽ nhắc để làm nên yêu dấu ?

khi anh về bé vừa lên mười sáu
rất dịu dàng nhưng rất lạ đời anh
khi đưa tay gõ vội trái tim mình
nghe sai lỡ như một lần đầu bề
anh đã già rồi hồn khô ý trẻ
tương lai mù trên mấy ngọn sầu đông
yêu vô vàn cũng rớt giọt tình không !

khi anh về bất ngờ anh biết khóc
qua hiên nhà người, bé vào lớp học
bé đâu hay thành phố đó lên sương
là khi anh cúi xuống một đời buồn...

1972

KHI QUA TRƯỜNG HỌC CŨ

Gửi Ngọc Bích, Huỳnh Uyên

ngôi trường bây giờ em theo học
mười năm xưa ta cũng đi - về
ôi mười năm một thẳng xuôi ngược
những điều trong mộng đã vàng hoe

em chớ vội cười ta bất nghĩa

mười năm không ghé lại thăm trường
em cứ chê lòng người dẫu bề
đâu có hay đời ta tang thương !

thườ đó khi xa, thầy dạy cũ
nhìn ta nghĩ chắc phải danh thành
mười năm, mười năm còn chưa đủ
tên học trò không chịu hiển vinh

thườ đó bạn bè hơn trăm đứa
mà ta hồ dễ đã thua ai ?
thườ đó xa trường hơn trăm đứa
sao mỗi mình ta lỡ vận hoài ?

ta có yêu đôi người gái đẹp
tình như mây một thườ tan rồi
và em cũng là loài gái đẹp
nên sợ tình ta còn mây trôi

những lúc về, ta rơi nước mắt
qua trời thị xã, cổng trường xưa
mười năm, đời ta lặn khổ nhọc
còn gở buồn tênh khúc nhật thừa...

BỎ LÀM THƠ ĐI UỐNG RƯỢU

đời chẳng còn ai quý kẻ làm thơ
ta mới nản văn chương, ngồi uống rượu

ba mươi mấy năm đôi lần tình phụ
ta đã ớn rồi con-gái-con-gung
khi giờ roi quất những cuộc tình khùng
ta quất trúng trái tim mình vô tội

ba mươi mấy năm đời ta lỡ mọi
gã Khổng Minh trong chuyện cổ buồn hiu
trước đời danh sĩ cũng lêu bêu
hà hưởng gì ta một thằng say rượu ?

hà hưởng gì em lòng non thực nữ
yêu thiên tài, yêu chỉ để làm duyên
nếu thiên tài đúng là những tên điên
chắc dễ người khuây một đời gió thổi ?

ta đây nản văn chương tìm quán rượu

bởi chẳng còn ai quý kẻ làm thơ
sợ tình cừu em thả xuống ngày xưa
đã quán đủ bao nhiêu vòng oan nghiệt ?

xin cảm ơn em hành ta thắm mệt
để yên lòng mê rượu, bỏ văn chương.
1973

MẶC CHO ĐỜI BỤI PHỦ

tặng Hạ Quốc Huy

dẫu chẳng hề xung ta tráng sĩ
cũng thấy chùng như mối kiếm cung
xin được mời người đôi hớp rượu
cho lòng qua khỏi buổi tàn đông

ta kẻ như đời ta đã bỏ
về đây nghĩ uông cái tài hoa
những phường mặt trắng kia xu nịnh
thôi sá cần chi phải hiểu ta

về đây nghĩ hết tay hào sảng
vỗ bụng trông trăng chếch cả cười
ai có ngờ bên đời gió thổi
hãy còn sót lại một nhà người

tiếc vì hai đứa ta vô phúc
đến buổi gươm cùn mới gặp nhau
tiếng ngựa xa dần trên giấc mộng
trong tim cũng rách áo công hầu

nếu được ngày xưa ta tuốt kiếm
đầu bay ít nhất cũng trăm thẳng
nếu được ngày xưa ta thách đấu
bôi mày cắt tóc lũ tham quan

bây giờ ta kẻ như ta chết
như người võ tướng đã về hưu
chỉ tội chút lòng em thực nữ
run tay một thuở tặng khinh cừu

bây giờ hai đứa ta mê rượu
chí cả lùi sau ngọn tiêu sơn
cũng mặc cho đời nhau bụi phủ
người ơi rượu xé đấng trong hồn
1973

VỀ HỘI AN, UỐNG RƯỢU ĐỢI NGƯỜI

gửi Thu

đời nhỏ tưởng chừng dấm hóp rượu
ai hay sâu chật một hòn sâu
ta kiếm quân quanh trời cổ xứ
hồng nhan, hồng nhan - ta chiêm bao

nhớ em, nhớ suốt mùa lưu viễn
ta đây đâu khác đũa cùng đường
thế sự nhi nhô loài mắt trắng
ngựa què, ta cũng mỗi tay cương...

nhớ em, nhớ buổi trăng tàn khuyết
quán cuồng hào sĩ cũng rung rung
như ta, để một lần ta khóc (mà khóc!)
em hát liêu trai khúc nguyệt cầm

về đây chợt ngó trường giang rộng
ngựa cổ cười khinh mùa phong yên
nương tử, tài hoa anh đã cạn
rượu buồn đâu dám đợi tay em !

cố hương chừ một ta say khướt
thôi trăng rồi cũng lấp đầu non
tình vụng như rượu nồng lữ sắc
hồng nhan ơi, em có thương giùm ?
1974

KHI MỚI ĐẾN ĐÀ LẠT

anh đến hôm qua trời phố lạ
dốc lên dốc xuống lạnh sa mù
mới hôm qua quê mình nắng hạ
mà quê người như vội tàn thu

gió thổi qua đời anh trú quân
tình em cho tình nghe hoang đường
mới đây mới đó mà trôi nổi
đã rạch đời nhau những nhánh sông

vừa hết mùa mimosa nhà ai

lòng anh run một đoá tình hoài
nhớ em nhớ cánh tay tàn nghiệt
phủ xuống hồn anh mấy ngọn roi

nhìn cuối đời nghiêng chiều xế bóng
tình anh cũng xế bóng theo chiều ?
muôn năm anh là người đến trễ
cuộc chơi nào cũng đã buồn hiu

ở đây trời đất mù như khói
phố như sương giữa đất trời mù
anh che không hết từng cơn gió
tạt bên đời, ướm ngọn tình xưa

em của quê xa lòng vẫn vậy
chắc gì nuôi một đầu ăn năn
em giương cung có lần tay sậy
đâu biết đời anh đã trúng tên !
1974

TỚI NGÀY EM QUÊN

đã tới ngày em bay qua sông
oi con sáo nhỏ vừa sổ lồng
ta đứng nghe mùa mưa xuống lạnh
mà điếng hồn cho gái sắc hương

đã tới ngày em bỏ quên ta
che tay kỷ niệm góc mơ hồ
nắng gió trong lòng em bất chợt
em vừa giết một đũa làm thơ...

*Phụ bản Nhạc Đĩnh Trâm Ca phổ thơ Hoàng Lộc:
NGÀY CON SÁO ẤY SANG SÔNG*

THẤT TRẬN

ngựa lạc đời hoang, mờ ngọn ải
chiều lu, cung kiếm lệch vai người
ta đây danh tướng ngày bôn tẩu
chưa hướng Trường An, trăng đã rơi

một thuở chinh yên đời biết mặt
bài ca bách chiến gửi ba quân

em nâng chén rượu hoàng hoa ấy
với áo hồ cừu xin tiễn chân

đã vắng đầu lâu treo cổ ngựa
mắt em, cũng lạnh ý sa trường
khi về tình rã theo tay mới
nhìn bóng tàn quân rủ khói sương

mai lúc ngày đưa tin chiến bại
kinh thành ta sẽ bó đôi tay
hồn nghiêng gặp áo khinh cừu trắng
sự nghiệp buồn tênh, em có hay ?...
2-75

HAI NĂM NGÓ NÚI

hai năm bóng núi vẫy đời
ta qua chưa hết một trời biển dâu
biết ngày cố quận là đâu
ngó ta ngó núi đặng sầu vô minh

biết em ra giống bạc tình
con chim treo cổ trên cành thu xưa
biết đời bỏ đũa làm thơ
tài hoa cũng lạnh mấy bờ thời gian

hai năm ma đại thân tàn
ta qua chưa hết vùng oan nghiệt người
biết ngày cố quận không vui
ngó ta ngó núi hiểu đời hiểu em

hai năm bảy nổi ba chìm
đứt hơi máu ứa đường tim mệt nhòai
bóng mình với bóng tương lai
bóng mây quá khứ rụng ngoài bể đông

hai năm như đại như khùng
cái quên cái nhớ vô cùng hỗn mang
ngó ta ngó núi khô vàng
ngó ngày cố quận biết đàng còn xa

hai năm tai điếc mắt loà
đủ cô đơn để hiểu ta hiểu người
núi cao, hồn kín, sâu rời

nghĩ ra ngán ngẩm tình đời tình em...
1977

BÀI THƠ TÌNH TRONG TÙ

mồ tỏ nhà em, loài bất nghĩa
hai năm lòng cũng đủ quên rồi
ta như con chó không buồn sủa
chỉ gằm gừ ngó cuộc tình trôi !
1977

THƠ XUÂN Ở TIÊN LÃNH

thôi ngày đông, sang ngày xuân
người giam ta đã tuý cần - đủ chưa ?

đây rồi gã thất tình xưa
em buông tay đã mấy mùa lãng quên

oi đời kia phải như em
cái môi cái miệng ngọt mềm mà cay
cho ta sáng mắt từng ngày
hiều em rõ để còn may hiểu đời

ngày xuân sang, ngày đông thôi
con chim xưa bỏ xa trời mộng du.
1979

NÓI CHUYỆN ĐỐI VỚI NGUYỄN CÔNG TRÚ

quân tử nào ăn chẳng cầu no ?
Tồn Chất tiên sinh, ông là tên bá láp
bởi có những đêm ta nằm ta ngáp
khi đã thua từng cơn đói đầu hôm

xưa lắm rồi kiểu nói văn chương
bàn tiện không đi mới là quân tử
ta thấy bọn cứ lạy dài uy vũ
rồi vẫn huênh hoang giờ giọng khinh đời

ông ngày xưa sống để rong chơi

nay ta sống để ở tù - hẳn khác
cái nghèo của ông, nghèo chờ hiển đạt
còn cái đói của ta, cái đói trường kỳ

cửa khoá then cài ta gặp buổi loạn ly
bụng nước thay cơm kêu đói cần vô
tráng sĩ bạch đầu nhìn qua cửa sổ
một khoảng trời mù đêm vẫn là đêm

từ thuở thiếu thời, ta chịu đói không quen
năm canh đó với bao lần trở giấc
nhảm phú hàn nho, biết lời ông nói trệt
muốn chửi đồng vài câu, lại sợ ông buồn
Tiên Lãnh 1980

THƠ TẶNG VỢ NHÀ

trong thơ xưa ai gánh gạo nuôi chồng
hay vẫn chỉ là em ní non tiếng khóc
hay vẫn chỉ là em bốn mùa khổ nhọc
hồn vọng phu đã lội mấy sông đời ?

anh khi xưa vì chút mộng bên trời
mê bắt bóng, khuây cái sầu tan hợp
giữa cõi phù vân đôi lần anh chết ngộp
mới hay chiều cố xứ có em trông

người trong thơ xưa lặn lội bờ sông
hay vẫn chỉ là em, cái cò tội nghiệp ?
anh lặn đạn trong đời do số kiếp
như em tin người tướng sĩ năm nào

ai bảo tìm hồng ý biếc ơn nhau
không, ơn của chỉ riêng em trong thời anh mặc vận
chiếc nhẫn cưới bán theo ngày túng quẫn
em thương chồng nên nợ với thi thơ

trong lòng anh, em đứng với người xưa
em hơn hẳn cả người xưa - đã chắc
anh bình sinh chuộng những điều không thật
hạnh phúc thì rất thật giữa tay em

của vợ công chồng nói mãi nghe quen
để lắm lúc anh vô cùng xấu hổ
những thua thiệt riêng em, người vợ khổ

khi trăm dâu trút xuống một đầu tầm

trong hiên tù quạnh quẽ từng ấy năm
thân một bóng ngó quê nhà xa lắc
câu thơ cổ làm anh rơi nước mắt
như lần đầu hiểu được tấm lòng em.
1980

RA TÙ, VỀ LẠI HỘI AN

còn ta một buổi quay về
phố xưa đời bỏ tình lia cũng thôi
nhớ gần lòng đã chia đôi
nhớ xa cát lờ sông bồi đó em

hiều nhau đến nửa mắt nhìn
vẫn xanh rêu giữa vùng quên lãng buồn

ta về với phố tang thương
giấc mơ xưa dễ điếng hồn gọi nhau
qua sông lạnh một vai cầu
oi ta quán nhỏ cúi đầu hỏi thăm

hiều nhau đến giọt lệ thắm
vẫn khô trên những tháng năm biệt mù

về, ta gặp phò sậu u
ta yêu em với ta tù tội đây
hình danh giữa một hình hài
hắt hiu từng sợi mưa ngoài bến sông

hiều nhau đến cả tấm lòng
vẫn nghe như để vô cùng hợp tan

ta về đây với Hội An
chết trong em với điều tàn trong ta
dừng dung ơi một hiên nhà
con diên bung mặt khóc oà bởi đâu ?

thế mà mang tiếng hiểu nhau
chẳng nghìn xưa chẳng nghìn sau nữa rồi

về, ta sống cuộc đời
đời đời ta nhỏ hơn đời đời em
còn nhau đâu mà trông tìm

mất nhau từ thuở chưa chìm nổi kia

chẳng ra chi buổi ta về
thế nên đời bỏ tình lia cũng thôi
1982

TIẾNG NGỰA BUỒN

ai kê tâm sự
mà ta đau lòng
em, người năm cũ
thì bên kia sông

nhìn lui cố quận
đã cùn thanh gươm
quan hà mấy dặm
ngựa kêu tiếng buồn

nhìn lui đời mọn
nghe hồn năm xưa
ai làm gió chướng
ngiên trời thu mưa ?

ta hỏi vàng trăng
ai người xẻ nửa
hồng nhan hồng nhan
lòng ta goá bụa

ta chỉ trời sâu
hỏi người cố xứ
chẳng còn ai đâu
mà kê tâm sự

ta ngó dòng sông
bóng mình cuối bãi
em đi theo chồng
không hề ngoảnh lại

còn chi thân danh
mà hoài tưởng tiếc
còn chi ân tình
mà em che mặt ?

còn chi sự nghiệp
ngậm ngùi tài hoa

em còn không biết
ai người biết ta ?
1982

VONG TÌNH CA

đời có ai như ta không ?
năm năm mười năm, ơi vô chừng
lủi thủi hoài với trời cố xứ
rượu dài hơi thương người bên sông

mưa ngày xưa bây giờ chưa dứt
buồn đời ta, không đời ai bằng
ngày xưa, ôi cái ngày xa lắc
mà em đi chẳng nói chẳng rằng

vong tình ca, vong tình ca
hát để quên người hay quên ta ?
em đủ mười năm rồi bội bạc
mười năm, ta cũng rồi xót xa

tình còn chi mà ta xin quên ?
tấm lòng ư ? rượu say chưa đến
biển dâu ư ? thì dâu biển đó
chuyện đời ta, em vẫn có quyền

ta vong tình ? em vong tình ?
quên em, thôi ta còn hư danh
quên ta, em đã rồi - yên phận
chỉ tội mùa trăng thực nữ xanh

một mình ta nghêu ngao với trời
cố hương còn ai mà cạ lời ?
vong tình ca lạnh tàn mấy khúc
ta khóc ? ồ không, chút rượu rơi !
1982

Phụ bản Đình Cường

LỜI DỖ

I.

em có buồn cũng không hết buồn anh
tình lắm lúc kể chi người bội bạc
như rượu quý uống trăm lần cứ sặc
chưa lần nào anh lại thấy không ngon
chú ngựa thồ em quất trúng ngang lưng
vẫn hí gọi cỗ xe tình hoạn nạn

nếu đã lỡ khen lòng anh độ lượng
thì tay kia cứ xối xả oan cừ

II.

sầu em chia cũng không bớt anh sầu
mà chia chác đã chẳng rằng ân nghĩa
cái vui mất mới hay là cái quý
nên suốt đời em chắc hẳn không vui
(anh xưa kia nhiều lúc phải vái trời
cho em được - một lần thôi - thất vọng)

nếu có lỡ chê lòng anh hẹp lượng
thì xin coi đã rui một đời tình

III.

em có buồn cũng chưa chắc bằng anh
khúc tống biệt chỉ đau lòng kẻ ở
khi con sáo đã cam lia xứ sở
thì bên đời ai nhắc chuyện phôi pha
bởi câu thề là câu nói điều ngoa
mà hai đứa - dĩ nhiên - cùng vui miệng

chưa tin được ta yêu người vô lượng
thì trăm năm cứ ngoảnh lại đôi lần.

1982

RƯỢU MÙA ĐÔNG

Tặng Lê Anh Huy

ngươi ơi đời ta như mùa đông
về đây mà tưởng còn phiêu bồng
quê nhà, quê nhà ra đất lạ
ai còn nhớ ta thẳng tay không ?

mưa cứ mưa qua tầng mái dột
mưa mù trên mắt người trăm năm
mẹ già tóc đã thành mây trắng
cha già già hơn chiếc trống đồng

bạn bè tứ tán vì cơn áo
người yêu nản chí phải lấy chồng
lão Khổng Khâu xưa mà sống lại
như ta - cũng ôm đầu khóc ròng
thời nay đâu dễ làm kinh sách
minh triết gì lo nổi cái thân

này người, người ở phương nào tới
từ phong yên hay từ thẳng trâm
tay nhỏ sờ lui thanh cổ kiếm
nghe chùng đầu đó bóng trắng rung
trán cao tóc rử màu sương khói
người hát người đàn không thanh âm
có phải người là người chí lớn
một đời để khóc đất tam phân
có phải người là người đại gái
một đời ngâm câu thiên nhất phương
thôi người hãy ghé đây ngồi quán
cùng nghiêng tai nghe mưa đêm trường

bọn trẻ vẫn nhìn ta khách lạ
chủ quán dẫu cười ta chim lồng

trái đất của riêng loài mắt trắng
sá chi - sá chi mà đau lòng
chẳng lẽ sống đời sao hờ bạn
hao hơi gì với lũ bội vong

người ơi áo rách ta thương rượu
ai thiên kim cừu kia vô tâm
người xưa đem bán ngũ hoa mã
ta đây, ngựa què người cứ cầm
gió đã ngất trời ta đắng miệng
rót đi người ạ rượu đời chung

kể ta nghe tình người lận đận
kể người nghe tình ta hoang đường
xin đời ta đời người hoạn nạn
xin đời người đời ta tai ương
hèn chi thánh triết ngàn năm trước
bỏ đám rau già đất Thú Dương

người ơi trong rượu có mùa đông
mây hủ chìm chi ngọn bắc phong
tám hướng mười phương tìm đã khắp
mà hai ta không một chỗ dừng

đêm sẽ cho ta niềm tịch mịch
mưa sẽ ru người lười vô chung
chẳng lẽ trốn đời sao hở bạn
mà khen người sức rượu ngàn cân
cứ kể ta là ta thất trận
hơn chi ta mà xưng anh hùng
ta biết người còn ai biết nữa
người biết ta còn ai nữa không ?

đời bỏ. khuya rồi. hai ngã lạnh
vì nhau đã cạn chén tàn đông.
1982

UỐNG RƯỢU MỘT MÌNH

lâu lắm tưởng chừng ta quên rượu
ta tưởng chừng quên đời thăng trầm
mấy chén sá chi mà lại nhớ
chẳng lẽ còn thương người vô tâm ?

bỏ lâu sức rượu ta càng thấp
có uống mà không cạn sâu xưa
đáng kiếp cho cái nời Lý Bạch
trăng đời người về một nhà ai ?

như em lâu lắm về xa lác
bên sông chim cũ hát câu gì ?
rượu vào dễ khiến ta văng tục
ai dám cười ta còn sân si ?

chắc núi chưa tàn cơn đá lở
ngiêng vai ta rót rượu cho mình
đời phù vân và em bất nghĩa
đùng say thêm mà tội chữ tình

chủ quán còn khinh ta lặn độn
huống hồ em chẳng vội buông tay
nghe ngang dép đứt, hồn cô quạnh
gã thất tình xưa đã quá say
1983

THƯỢNG UYÊN CHI HOA

ta, loài hoa từng nở trong thượng uyển

triều đại đổi thay phải ra bụi ra bờ
vẫn ngĩ trong ta, chút hương thắm quý hiếm
nở tặng đời, đâu chỉ tặng nhà vua

đừng tưởng làm bạo chúa chẳng sành hoa
đó, thường những tay ăn chơi còn cần hơn việc nước
ăn cứ ăn, chơi cứ chơi - không thậm thò, thậm thụt
sống tời cùng, đến cả những điều riêng

cũng đừng làm hoa dành tặng minh quân
bởi ông vua hiền rất mù mờ hoa cỏ
lo trước mọi người, vui sau trăm họ
ôi những ông vua khổ hạnh một đời !

ta, loài hoa từng nở gặp thời
từ bướm ong say bay về thượng uyển
bạo chúa gác việc quân, thân hành đến viếng
thần dân giật mình, tấm tắc một mùi hương

những thứ hoa buồn trên đất vẫn chường
không nhân hiệu nhân dân, không cầu danh vương giả
có tấm lòng cho hoa, hoa bồi hồi nở đóa
thời chẳng cần thời bạo chúa - minh quân

triều đại đổi thay, nặng nhẹ chút hương thắm
phải khép lại thôi những gì quý hiếm
phải cao ngạo rằng hoa từng nở trong thượng uyển
thì ở bờ ở bụi nở làm chi !

1983

TỜ THƯ BÊN KIA SÔNG

từ hôm em qua bên kia sông
ta có đưa theo một tấm lòng
để vái trời cho con sáo nhỏ
một đời yên một bên sông trong

chiều mang dép qua phố ngày xưa
lẽ nào ta còn đi dật dờ ?
ghé quán, ta ngồi nghe vọng cổ
rượu buồn đã ướt một tờ thư

ôi tờ thư từ bên kia sông
em gửi về ta cũng tấm lòng
đâu để mưa đời chưa ngớt hột

em chẳng tìm ra được bên trong ?

có phải vì nhau ? không phải vì !
tang thương ta, lỗi chút tình thể
tang thương em, uổng đời hương phấn
mà kiếp nào xin được sốt chia

nhoà tờ thư trong quán hoàng hôn
nhớ quíu, nghiêng đời chén rượu buồn
bước rã rời say hè phố cũ
gã thất tình xưa lại thắm đòan
1984

TỪ XÓ ĐỜI TA

xó đời ta ơi em mà thấy được
chắc gì lòng kia chẳng khác ngày xưa
nếu sống lại thêm mấy lần chiến quốc
ta chắc gì là tay kiếm xuân thu ?

nên đời ta với đèn khuya với rượu
vui gì hơn tình sử lật đời tờ
ta mà được như người trong chuyện cổ
thì chắc lòng em vẫn cứ ngày xưa

xó đời ta ơi bút cùn mực nhạt
em nhìn lui mới biết chuyện không đành
nhưng nếu chút lòng xưa em chẳng khác
thì đoạ đày ta dễ uổng thân danh

trăm năm đó em vẫn là con sáo
thiếu gì đường bay mà phải qua sông
tình đến thế mà lưng chừng em bỏ
đời thơ ta rồi cũng bỏ lưng chừng

vẫn tin được em chưa hề bất nghĩa
ta ru ta bằng một tiếng thở dài
tình muốn lớn mà lòng em không thể
đời phải buồn cho đủ những cơn say

thôi có lật thêm nghìn trang cổ sử
người như em hồ dễ gặp hai lần
ta bút tóc giữa tang điền thương hải
phải chi lòng em còn chỗ dung thân ?
1984

HỘI AN SƯƠNG MÙ

phố mù sương - theo mù sương
lay bay những cánh thơ Đường trong ta

hoang sơ bên cũ cây già
mong chi có chuyến đò qua gọi mình

phượng hoàng nào đậu cành xanh
giùm kêu một tiếng cho đành tịch liêu

nhà người mái cổ vàng rêu
mà ta lần quần những điều không đâu !
1984

THỜI HẾT THỜI Ở HỘI AN

nghĩ vô ích cho một thời nghiên bút
câu thơ sông không cứu nổi đời mình
trắng sĩ chi ta mà đâu cũng bạc
tiếng tăm gì mà khổ với thân danh ?

tình thuở đó dẫu gừng cay muối mặn
ai bảo lòng chẳng tới lúc phôi pha ?
chuyện chồng con, em đã rồi - yên phận
có đâu ngờ đau đớn mãi theo ta !

phố thì nhỏ vẫn cùng ta thân thiết
nuôi tình em từ buổi ấy sân trường

mặt mày ta phố này ai cũng biết
nhưng chẳng còn ai biết đến văn chương

bạn bè cũ đâu chừng đôi ba đứa
đói no hoài không mấy ghé nhau chơi
ngồi uống rượu với những thằng khác lứa
từng lạ nhau hơn cái đất cái trời

oi những đại thánh hiền nghìn năm trước
với đời này hơi sức dễ bao lắm ?
ấy thế đó mà ta còn sống được
giữa mịt mù cho tới hết trăm năm ?

ĐÔI ĐƯỜNG ÂN OÁN

gã làm thơ thường ra phố một mình
ai dễ cần ta bụng đầy chữ nghĩa ?
ở thời buổi mà gạo châu củi quế
em chắc không còn lo lắng cho thơ ?

ta ngập ngừng trước hiên quán ngày xưa
chẳng lại bỏ văn chương, ngồi uống rượu ?
lão chủ quán chào ta là cố cựu
mà cái cười dường xem trọng xem khinh

có thể rằng thời ham hố cầu danh
ta lỡ rùi phải theo đòi nghiên bút
tuổi mới biết giương cung dưng chẳng được
nên một lần em đã vội buông tên

ta có sá gì đời bỏ tình quên
năm ngón tay thơ những ngày bất hoặc
lề mãi giữ kể từ khi giấy rách
buộc miệng ngâm câu quân tử cố cùng

gã làm thơ già qua phố người dung
vẫn thiết tha với nỗi niềm cố xứ
ai dễ cần ta chút hồn đã cũ
em phải một đời bận bịu chồng con ?

ta với cái buồn chẳng ai buồn hơn
ngậm điều thuốc rê gạt gù thờ khói
giá mà còn em cho ta được nói
chắc đôi đường ân oán cũng không xong !

1984

QUA ĐÒ DUY VINH

bao nhiêu lần về Duy Vinh
đò ngang là để dễ dành bến sông
không đành về - không đành không
ta vui bởi có chút lòng em vui

cây quen đã thiết thân người
cái trưa nắng bỗng thấy trời đầy mây

để cùng ngồi với em đây
rượu với hồ để tình đầy lại không

ví đừng con sáo sang sông
thì mùa đông chẳng mùa đông - hẳn rồi
giá em bỏ chín làm mười
đời ta chắc chẳng giống đời ta nay

thế nên đừng trách ta say
bên em mà vẫn hoài quay quắt tìm
không đành nói, không đành im
chính em là những nỗi chìm của ta

chút gì quá đỗi xót xa
cũng may chẳng nở khóc oà trong nhau.
1985

RƯỢU TỔ TÌNH

em không biết rứa là em dốt lắm
tại sao biển lại nuôi từng ngọn sóng
khi đêm xuân phải có chút trăng sâu
và đời ta mai một phải cần nhau ?

em không biết rứa là em dốt lắm
tại sao ta lại ví cùng Kim Trọng
khi Thuý Kiều đâu đó cứ im ru
ôi mắt xanh em có kể như mù

với rượu đắng ta là tay từng trải
nhưng với tình ta hãy còn thơ dại
em không tin hay em muốn nặng lời ?
bởi xưa nay những nhan sắc từ trời
cứ mười đưa là cả mười bất nghĩa
nên ta chắc chút lòng em cũng thể
gió bên đời bỏ mặc lá thu bay
ôi nếu cần em sẽ biển dâu ngay...

em không biết rứa là em quá dốt
đoạn trường khúc là bài thơ ruột đứt
như ta đây rồi sẽ khổ vì em
chớ điên cha chi lại uống say mềm ?
1985

CÂU ĐÊM Ở AN BÀNG

trường giang ời trường giang
tài tử ta không đường
chiếc thuyền con mặc dòng nước chảy
ngó bến nào rồi cũng cứ mù sương

gã thất tình xưa trở thành ngư phủ
nổi sơi chỉ dài ngõ nước sông sâu
em có khác chi loài cá nhỏ
mà thuở nào chưa chịu cắn câu

đừng gọi đùa ta là Lã Vọng
đêm sâu chí lớn nặng tay cần
đời có Văn Vương đâu mà làm Lã Vọng
ta nón cời riêng đội bóng trăng...
1985

THƠ VIẾT DỠ CHO VỢ VÀ TÌNH NHÂN

bốn mấy năm rồi - ta chán ta
gã làm thơ thuở ấy đã già

bốn mấy mùa thu như mùa lá rớt
bốn mấy mùa đông trời hoài rét mướt
bốn mấy lần xuân không nụ mai vàng
ta đã ớn rồi cái nạn văn chương

bốn mươi mấy năm đi hoài không tới
bên quán trần gian ai người đứng đợi
có phải là em, cô vợ trần thân
có phải là em, thường gọi tình nhân ?

ta mãi lơ mơ suốt một đời tình
mãi lưu lạc những hiên nhà gái đẹp
bởi thứ giả vẫn nhiều hơn thứ thiệt
ngó trăm lần không rõ nổi vàng thau

nếu em hỏi ta ai là tình đầu
ta sẽ trả lời không ai tình cuối
như chú ngựa hoang mấy trời dong ruổi
gặm miếng cỏ nào cũng thấy thơm ngon
(bởi muôn năm ta thiếu đói trong hồn !)

nếu không có em, ơn người vợ khổ
ai khêu ngọn đèn, che giùm cửa sổ
để anh về ấm lại những ngày đi
ai khóc òa trên bản thảo canh khuya
khi đọc thấy những điều không dám đọc ?
mới buổi cưới xin em còn bím tóc
mà bây giờ em phải bới thêm chang...

và không có em, ơn những tình nương
thơ viết rồi, ai sẽ lật sang trang ?
1985

NGỰA Ô VỀ DUY XUYÊN

thò em về tới Duy Xuyên
mùa xuân và một trái tim thiệt thà
con đường dương liễu reo ca
ta lo tránh những ổ gà - nghe đâu !

xuân này tuổi kẻ hơi cao
người vui, xe cũng phải hào hiệp thôi
dịp may ta muốn nhiều lời
đường xa - thỏ, đủ hết hơi với tình

ví em có buổi về đình
ai quan trạng ? để ta thành ngựa ô !
1986

THƠ CUỐI GỬI DUY XUYÊN

đã quen mắt trước những trò dâu biển
thôi van em đừng nắng sớm mưa chiều
ta sẽ tới những miền không thể tới
và đời tình may rủi cũng xin theo

bởi chẳng lẽ một lần xưa mất đất
mà cam lòng trú mãi quán phù vân
và chẳng lẽ chữ tình kia có thật
để trọn đời ta giữ mối trung quân

ngồi với rượu mới hay lòng rã mối
mới thấy sông Tương đã cạn bao giờ
ôi cố xứ có quay đầu ngoá lại
thì đêm buồn cũng rụng hết trăng xưa

ta kiếm sống đã tắt mày tối mặt
em mê thơ là đợi buổi qua cầu
để con gái toàn là loài khôn vật
tài hoa nào từng tủi thẹn xưa sau

ta kể bỏ một đời cho nhan sắc
thì ăn thua chi đôi chút oán cừu
nhưng em ạ tờ kinh thi đã lật
mà bên trời không phải tiếng thư cừu
1986

THU TÌNH XƯA

em đến hôm nào đôi mắt ướt
thu ai, riêng để mắt em buồn
anh thiệt lòng những ngày đông trước
kỷ niệm còn nguyên trên chiếc khung

vì chút tình xưa, em đến đây
thu mưa, em buồn anh trắng tay
lá úa vàng hơn mùa thu cũ
on em, tình còn xanh đôi ngày

anh cũng già hơn lợt khộm hơn
thư phòng lạnh giá trà không thơm
như bao giờ, mỗi lần được gặp
anh để lòng anh nói sạch trơn

em vẫn bao giờ lại lắng nghe
và như có gửi chút lòng kẻ ?
đời vẫn anh đã từng lâm nạn
thì chắc hồng nhan phải lắm khi !

nói với em hơn nói với mình
chuyện văn chương đến chuyện ân tình
em về - mắt khép trời thu đó
như thể lòng kia muốn có anh ?
1986

THƠ CHO NGƯỜI CẬN THỊ

em nhìn gần, em chẳng biết nhìn xa
gần khó thấy và xa càng không thấy
chút tình của ta sao mà khổ vậy

mãi lem hem từ bữa nói yêu người

em nhìn ai chưa chắc rõ ràng ai
chưa chắc rõ trong vòng ba bốn thước
chút tình của ta đâu gần hơn được
mãi ở hờ trong đáy mắt xanh kia

đêm lá me bay - xuống phố, quay về
cửa sổ nhà em ngọn đèn thức ngủ
em vẫn lơ mờ không hay không rõ
ta chợt giật mình ngó lại tình ta

em nhìn gần, em chẳng muốn nhìn xa
(gần - có chồng em, có con em đấy !)
chút tình của ta lạc loài biết mấy
nghìn trùng thêm sau mắt kính nhìn gần

ta dẫu một đời cặm cùi tình nhân
vẫn khó tới trong vòng ba bốn thước
tình lỡ rủi cháy bùng lên ngọn đuốc
cũng hoang tàn đóm lửa phía ngoài em □
1987

KHAI BÚT

đỏ mặt chào xuân đôi hớp rượu
lòng riêng thăm thi hoa nhà ai
bốn mươi tư tuổi ta già khụ
đêm ngất, đèn xanh mắt Úc Trai
1987

ÂN HẬN CA

trong cơn say ta đã lỡ lời
khi tỉnh rượu nghĩ ra mình nói bậy

em có mắt nhìn giống cô bé ấy
nên hồn ta bật khóc những dây đàn
một đời tình may rủi, gian nan
ta sợ ý, bất ngờ em thấy được
bởi mái tóc đã ít nhiều điểm bạc
còn đa mang - sợ nữa, em cười

trong cơn say ta thử ngỏ lời

khi tỉnh rượu ngẫm ra điều chưa ổn

em có bàn tay dịu dàng mấy ngón
có ngón nào của cô bé ngày xưa ?
chỉ một lần vuốt nhẹ trái tim thơ
mà vết xước đã một đời máu ứa !

ta nói dốc đã cuối thời phong độ
ba hoa hoài chỉ để bực lòng em

bởi thằng say thường phát những lời điên
em quyền phép thôi xin đừng trách chấp
khi vắng rượu ta đây còn trật lất
huống chi đời cứ buộc mãi ta say !

xin cảm ơn từ ánh mắt bàn tay
và xin lỗi những vôi vàng bữa ấy
em con gái chính em là chiếc bẫy
ta lơ mơ nên phải sập ngang đời !
1987

UỐNG GIÙM RƯỢU TẶNG

Tặng Phan Huy Tiến

rót rượu buồn đi - anh uống giùm cô
rượu hồng nhan thường đãi tặng nhà thơ

mặc những lần xuân tuyết mù trước ngõ
mặc những loài chim không hề hót nữa
rót rượu buồn đi - hồng nhan, hồng nhan
anh uống giùm cô chỗ rượu điêu tàn

đã mấy nghìn lần cô qua phố đó
lỡ bước chân thôi trượt hòn sỏi nhỏ
anh cũng nghìn lần lật cỏ thơm xưa
trang kể chuyện mình - mắt bỗng sa mưa

cô một đời riêng : quán nghèo, rượu quý
anh một đời riêng : làm nông, thi sĩ
rót rượu buồn xin tặng quãng đời chung
anh uống giùm cô chỗ rượu khôn cùng

tình bụi phủ biết còn chi hôm sớm
tóc hết phần xanh thôi rồi nghiệp lớn
cô giả vờ vui cùng khách qua đường

anh vẫn không đành giả vờ văn chương

dễ những nương dâu bảo đừng biến lại
mà cái mắt cứ xui lòng khỗm
chỗ buồn kia cô cứ rót ly tràn
bởi nhà thơ thường sính rượu hồng nhan
1988

TÌNH THUA, GỬI CÔ BẠN THƠ

trân trọng với tài hoa ấy lắm
cố nhiên tình ấy chẳng đành nhau
chắc chi ngựa yếu ta về chậm
vừa lúc tay ai chạm tú cầu

tàn thu - có phải thu không còn
ta cũng thu tàn ta sang đông
hỡi ơi tóc đã chen phân bạc
mà cứ om sòm chuyện gái gung

xưa nay ta vẫn từng mang tiếng
ồ, đất trời đau chút nguyệt tà
sá kể một đời thua xiên liễn
nát lòng cho khúc hậu đình hoa

thương nữ, tình em hài mấy dậm
lo mà đội đá vá trời đi
ví dù ngựa yếu ta về chậm
thì tú cầu gieo phỏng ích chi ?

rượu tống mùa thu, tiếp bắc phong
khổ vì cái lạnh thấu xương trong
già rồi rượu quý ta thường sặc
đôi hớp mà say tới phát khùng
10.10.1988

LỜI MỞ GIỮA TẬP

về ĐN

tôi chỉ là sợi dây đàn
và tài hoa em bấm lên thành nhạc khúc

những bài thơ này là của em
và chính em mới chịu trách nhiệm mà thôi

13.9.1988

TÌNH SAU TÌNH TRƯỚC

em chê ta quá nhiều tình trước
nên e dè không dám nhận tình sau
bài thơ lớn, nếu cần, em đọc suốt
ngập ngừng chi dòng cuối với câu đầu ?

đời thơ ta, đời tình ta - lỏn ngổn
có cái hay ho, lắm cái chả ra gì
biết chừng đâu em là câu thứ bốn
để huy hoàng tứ tuyệt buổi Đường thi

lớp con gái thời ta xưa sạch hết
mỗi hoa nhường là mỗi biển dâu xanh
khi em đến thom dòng dòng cỏ lục
bên hiên trắng ta quá đổi nòi tình

em, sách quý - thư phòng ta để bụng
rằng mai kia một nọ chắc em vào
tình như gươm ta chỉ cần chém trúng
thì lần đầu lần cuối khác chi nhau ?

1987

VIẾT CHO CUỘC TÌNH LÂU NGÀY

cái đã chắc lắm khi thành chưa chắc
đời phù vân ai chẳng khỏi hồ nghi ?
trong lòng anh tình sau và nghĩa trước
muốn yêu em ôi biết nói câu gì ?

chút trăng rớt trên đầu non bữa ấy
đôi giọt vàng còn đọng tới trăm năm
nếu quả có Quỳnh Như cho Phạm Thái
thì ăn thua chi những cuộc tình làm !

khi tỏ ý đã riêng đành có lỗi
bởi thiệt lòng không khéo dễ điêu ngoa
em cố gỡ đời tình anh chỉ rối
cũng chắc chi lòng nhau đừng phong ba ?

mà phải nói chớ đâu đừng được nữa

đã nhện giăng bụi bám một hiên sâu
em hãy đốt giùm anh thêm đóm lửa
thử ngọn tình hiu hắt tới bao lâu !

Phụ bản của Huỳnh Ngọc Diệp

BỮA SAY, GHÉ CHÙA ÔNG HỘI AN

Quan vân Trường mặt đỏ cũng thành danh
ta đỏ mặt hơn ông, đời lại hồng
ông cốt cách quỳnh tương, ta hồ đồ rượu dỏm
cuộc trăm năm đã đến thế - hoang tàn

Kinh Châu, Kinh Châu mờ hơi sương
lòng ông, lòng ta - ai biết được ?
hào khí ngời thanh long, cũng sứt sùi ngọn bút
chuyện nghìn xưa thắm hỏi chuyện nghìn sau

ông còn đất để về, ta biết về đâu ?
mịt mịt trời sương - mờ mờ thân thể
châu với quận đã lạc loài tri kỷ
mảnh trăng sông vừa nhạt thếch rượu mời

chôn trần gian gió tốc bốn trời
trên đất lạ còn rung bồm xích thố
ông tử vi thần thơm lừng thiên cổ
ta thơ cuồng vất vương mỗi tờ mây

để có lần ta chệnh choáng qua đây
chén rượu dỏm chừng không gượng nổi
ông linh hiển, mặt mày ông đỏ chói
đỏ mặt mình, ta gục dưới chân ông...

1987

VÌ EM CỨ VỘI

rồi em cứ vội như ngày
mai kia thoát đã chiều này, lạnh sương
anh không giấu hết lòng buồn
trái tim đa sự mất còn những đâu ?

và em cũng vội như tàu

ga anh rồi lại ga nào nữa em ?
mới đây đã vội chim chuyen
tương tư cảnh, phải còn thêm mấy cảnh ?

khi về kiên khổ trong anh
tiếng kêu tan hợp, chữ tình đìu hiu
on em một chút lòng nghèo
từng quen buộc bụng nên yêu có chừng

rồi em cứ vội như sông
rẽ bao dòng khuất nọ, dòng xa kia
trong anh một nhánh chia lia
nông sơ từ bữa không hề giọt mưa
1988

ĐÒI LẠI CÁI XƯƠNG SƯỜN

quả nhiên trong kính thánh có ghi rằng
cái xương sườn của tôi chính là em đây
khi chúng có đã rõ ràng đến vậy
nghĩ mịch lòng ? em vốn vẫn làm cao ?

em lắc đầu ? em chẳng của tôi sao ?
giùm tới hỏi Chúa Trời kia khắc biết
dầu phải lắc lơ xa hàng mấy kiếp
tôi để chi quên đã mất cái xương sườn

ngày ấy chia tay trước cửa địa đàng
em - rất tiếc - tôi không hề đánh dấu
để xuống đời ưa nhìn lắm nhận ầu
người đàn bà nào tôi cũng tưởng là em

mãi đặt điều thẹn, ngược - hoá nên quen
chớ thiệt tình yêu : người đòi, kẻ trả
em chính của tôi - cứ thẳng thừng: em ạ
hãy gửi nguyên đây một cái xương sườn !

em chớ làm cao và chớ giận hờn
đừng nở mặt mờ kinh tân kinh cự
cái xương ấy tôi là người sở hữu
kinh luật nào em chẳng thuộc về tôi ?

lầm lũi yêu thương đứt nửa đời rồi
tôi đã trần thân với đốn đau khổ nhọc

cái xương sườn xưa tôi quyết đòi cho được
em chối từ ư ? em có quyền gì ?

1988

CỎ TRONG VƯỜN

cỏ trong vườn nhà ai
xanh non ngày xuân muôn
người coi vườn lộm khộm
quanh rào, gõ nhịp roi

chú ngựa già vênh tai
mắt mờ trông cỏ thắm
nghe thêm con đoi dài
rập rình như muốn gặm

người coi vườn thét tướng
roi lia thân ngựa già :
- cỏ trong vườn, chó trộm
dành nuôi □ trâu nhà ta!

anh đứng nhìn xót xa
nghĩ chuyện mình chẳng khác
em như cỏ vườn nhà
anh, một loài ngựa lạc!
3.7.89

TỪ CHUYỆN CON RỒNG

Tặng Phùng Sơn

nghĩ về em, anh nhớ chuyện con rồng
em thấy con rồng chưa ? trên miếu cổ ?
là con cá lấm căn cơ - ngày nọ
vượt vũ môn chín bậc hoá con rồng...

rồng, từ khi chết tiệt cả giống dòng
được vẽ khác nhau tùy cái đầu thợ vẽ
như đã khác nhau trong từng chuyện kể
thiệt có rồng chăng ? ai chắc với anh ?
rồng chỉ có danh, không rõ dáng hình
anh quyết chắc con rồng không có thiệt.

*

chuyện con rồng với chữ tình như hệt

phải tình kia là một giống rồng thiêng ?
đời tình anh mơ tới cái y nguyên
chưa pha phách qua từng câu chuyện kể
mỗi cặp tình nhân là một người thợ vẽ
những tam sao làm thật bốn chữ tình

em thấy rồng chưa - để thấy tình anh ?
nhưng dám chắc suốt đời không thấy được
(như anh mới gửi tình đi bữa trước
em nhận rồi mà cứ hỏi tình đâu ?)

nhắc chuyện con rồng để hiểu thêm nhau
để lúc nói yêu, lòng đừng xấu hổ
anh vẫn chạm tình anh lên miếu cổ
mà nói cùng em : không phải con rồng !
1989

ĐÀU XUÂN TA TÌM EM

em đầu xuân phương nào
mưa có dừng chân bước ?
ta tìm em - không sao,
trời còn thương : nhẹ hột

nhớ, ta thường vẫn nhớ
yêu, đã chắc lòng yêu
em qua ngày phương thảo
có đưa tình ta theo ?

giao thừa ta trắng mắt
thức, nghe hoa tỏa hương
nghĩ đời ôi khó nhất
là sống cho ra hồn !

phải tìm em đầu xuân
chia giùm ta bớt nửa
có những điều âm thầm
lòng không còn sức chứa...
1989

MÀU ÁO MÀU MÂY

Tặng Lộc em

có lẽ còn thương thời đi học
nên em thường mặc áo trắng dài ?

áo ngày xưa bây giờ sờn rách
mà màu trắng ấy chẳng chi phai !

có lẽ còn thương thời lang bạt
mà ta thường ngó mây trôi đi
thà như mây một đời xuôi ngược
để cứ hoài mơ một buổi về...

áo trắng em qua trời phố nhỏ
khi lòng ta còn muốn làm mây
đầu nhiều năm cùn mòn vó ngựa
vẫn hí tương tư những tiếng đây

màu áo màu mây xưa chẳng khác
đơn sơ như chút mộng ban đầu
vậy mà khó thể trong muôn một
em chẳng và ta chẳng có đâu !

áo em trắng gửi ngày mây nổi
bờ sông buổi sớm khói chìm sương
là khi ta thoáng nghe lời gọi
lòng hoá thành mây bay tha phương...
30.4.89

THƠ XÂM XOÀNG

Tặng Văn Bá

trái tim ta dưới chân người
lượm lên, biết có bồi hồi nữa không ?
trái cho em cả tấm lòng
mất toi đến cái khốn cùng của ta

tàu không còn kịp ra ga
gió không còn kịp khóc òa trên cây
khi ta tắt mặt tối mày
là khi em thắt sợi dây thành vòng

trái trời là ngọn bắc phong
trái mùa chỉ có tấm lòng ta sao ?
em đi thử đất trời nào
ai yêu ráo máng cạn tàu bằng ta ?

buổi chiều khốn nạn hôm qua
những tia nắng độc từ ba bốn chiều
bước dồn lên bóng mình xiêu
để coi bụng dạ ai nghèo hơn em.

TA, BỮA RƯỢU CHIỀU

bữa rượu chiều ta cay xé mắt
gió đầu thổi lãng mãi ngày đông
che tay ngựa cổ ho khò khếch
phế quản đường như lại muốn sung

để biết yêu em từ bữa ấy
đời ta rồi nổi khổ vô lường
biết, ta biết trước mà hay vậy
không có em càng sợ khổ hơn

quê hương có đó mà trôi giạt
tình, có em đây mà muôn trùng
phủ tiếp chiều ơi thêm gió cát
sá gì kiếp ngựa đã trần thân

trướcsau cũng một mình ta chứ ?
phố thị ngoài kia, phố dừng dừng
bụng chứa trăm ngàn trang sách cũ
mà nghĩ chưa ra cái khôn cùng

*

bữa rượu chiều ta, em ở đâu ?
mang mang lưng chén cái thương sầu
phải em còn tiếc lòng khuê các
đành bỏ tình kia chịu ốm đau ?
23.11.89

HẠNH PHÚC TRĂNG LÊN

ai nghĩ chân trời, đường viên không có thật
anh đến chân trời đây, ngày đã tắt
buồn không em chút nắng sau cùng ?
anh suốt đời tìm, cuối đời bắt gặp
mắt em nhòa đêm đen
giọt lệ thắm vương ngọn tóc
giọt lệ thắm chưa quen
gửi nhau niềm cơ cực !

em nửa đời chờ anh

dù chưa tin chân trời có thật ?
tiếng reo từ bình minh tới hoàng hôn giá buốt
không reo thì không đành !

ta có nhau khi đã vắng mặt trời
môi thì thâm dạ khúc
sương đêm chìm những vai

ngó về biển xa - đừng em, đừng bật khóc
công anh một đời tìm
em nửa đời mỗi mắt
rưng rưng vàng trắng lên...

CHUYỆN NGƯỜI GIỮA NGỌC

chơi với hàng thế gia
quen khắp trời vọng tộc
đầu anh, người thợ già
sống bằng nghề giữa ngọc

lời rao hàng khinh mạn
năm anh mới mười lăm
biến cả loài đá sạn
thành từng viên ngọc tằm

lời rao hàng đã buộc
anh làm người gia công
tay vẫn đầy những ngọc
mà đời luôn khốn cùng

ngọc kia đủ trăm loài
khó thay ngàn ấy nét
đến tới tay anh rồi
cũng thôi tỷ thôi vết

ngọc đi qua nhà người
quên vù câu bắt trác
nhân tình thường bồi vôi
trách gì anh chịu bạc

như em, loài ngọc quý
cả đời anh gia công
khi qua nhà gã ấy
biết còn nhớ anh không ?

VỀ ĐỜI TÌNH SI TA

là dây cát, dây đàng - em mọc ở cội tùng
là phượng hoàng - em tìm cành ngô mà đậu
tìm không ra cành ngô ? hãy bật lời thăm tử
chẳng thấy cội tùng ? hãy tự héo khô đi !

*

khi ta vác đời làm gã tình si
ta ngạo nghễ như cây tùng trăm thước
tình ta hiêm, là cành ngô xanh mướt
vì chờ em, sắp sẵn một đời chờ

ta từng coi khinh những giống chim ngu
gặp nhánh cây nào cũng sà cánh đậu
những thứ dây leo bu tường bám giậu...
(thà chịu đời vất vưởng có hơn không ?)

sừng sững trong ta bóng lớn ngô đồng
phủi sạch trần ai, đợi loài chim quý
ta hữu hạn giữa tâm vòng thế kỷ
mà phượng hoàng tuyệt tích đã ngàn năm !

một thoáng trong em có tiếng kêu thầm
cành bích ngô ta giật mình đổ lá
thêm đủ lý để coi thường thiên hạ :
phượng hoàng, phượng hoàng - em đậu xuống cành đi !

ôi, không phải phượng hoàng đâu - em dối ta chi ?
trái gió trở trời - kia em lạc giọng
ta biết ta đau khối tình vô vọng
khi em đậu bao lần chẳng chọn cành ngô

khấp đất cùng trời mất dấu phượng hoàng xưa
ta lại vác đời tình - đi - cúi mặt
cái bóng ngô đồng trong ta queo quắt
đã chắc một đời phải chịu cành không !

*

là dây cát, dây đàng - em mọc ở cội tùng
là phượng hoàng - em tìm cành ngô mà đậu
tìm không ra cành ngô ? hãy bật lời thăm tử
chẳng thấy cội tùng ? hãy tự héo khô đi !

THƠ CỦA NGƯỜI TÌNH GIÀ

nghĩ không còn sức trẻ
quấy phá cõi buồn em
người tình già lên núi
thương em, ngồi tham thiền

mây qua đầu mỗi bạc
dưới chân, ngày thu phai
tình yêu đường lãng nhách :
một mình ông yêu thôi

biết đời kia gió cát
hay chi những dãi dầu
người tình già phải chết
một ngày, trên núi cao

VỀ MỘT KHÚC ĐÀN TÌNH

Tư Mã Tương Như hay Tư Mã Giang Châu cũng nòi ta tài tử
khúc đàn trăng em hay ta khúc phượng cầu
đầu là Trác Văn Quân, đầu là ca nữ
ta cũng mỗi tìm em để có nhau

khuất láp rồi ta một lần ngã ngựa
đẽ buồn chi những khanh tướng công hầu
phôi pha chưa lòng em từng khi goá bụa
bởi chiếc lá nào tàn không phải úa
buồn chi em đời trái những xuân thu

quạnh vắng Tâm Dương bơ phờ đất trịch
em dừng chèo. trắng soi. sương canh thâu
đàn vô thanh mà đất trời thôi tịch mịch
ta yêu em - yêu em như tình đầu

con phượng gù chẳng ? lệ đàn đã úa ?
hé rèm thưa em kín một niềm đau
e dè chi tuổi đời chia khác lứa
ô hay tình trần - tình trần thăm sâu

chìm nổi phồn hoa mập mờ thế sự
phải qua hết khi hoang tàn cuộc rượu
sẽ bay đi như mây trắng ngang đầu

Tư Mã Tương Như hay Tư Mã Giang Châu cũng nói ta tài tử
Em là Trác Văn Quân ?, em là ca nữ ?
khúc đàn tình còn xám mặt bể dâu...

ĐỀ MIÊU THỔ ĐỊA HỘI AN

dễ ai còn tin được
cái ông thần đất này
mà sống trên trái đất
ta còn biết tin ai ?
1989

MÂY TÂM SỰ

ta ở cao hơn đời dưới kia
quen nghề phiêu bạt
cũng chỉ vì em
ta dính dáng với đời này

biết chi về ta mà nhìn ta yêu, ghét
ta cao hơn đời - ta là mây

biết chi về ta
những phù trầm, đón đầu, hạnh phúc
những sum vầy, cô độc...
mà đem ta ví với phận người ?

người tàn hèn bảo phú quý là mây trôi
kẻ lỗ vận : công danh, tuồng mây nổi
ta cứ là ta - lại cười ta thương cầu
ta vẫn ta - sao khi dữ khi lành ?
đời nhìn ta dơ dáng đại hình
tự thân, ta không đời đổi
hễ vui, ta nhường nắng chói
buồn, ta làm mưa.

tự do - rất tự do
đời ta
dong chơi cùng khắp
gặp núi lớn sẵn liền ghé tấp
ngó bìa trời, mặc kệ bữa lang thang

ta can dự với đời vì tình em

(người con gái mang tâm lòng của gió
em không thể khoanh vùng du tử
em đâu gần sợ phải ta-mây-tan !)

những sáng qua cầu, ta gọi bớt mây sương
những trưa khô che giùm tóc mới
con đường quen bụi đây cố xứ
em về, ta lặng lẽ mưa bay...

và chỉ một mình em biết được
những phù trầm, đón đau, sum vầy, cô độc...
ước mơ nào riêng của loài mây

hoá gió tâm lòng em
ta bay
cùng nhau về đâu chẳng được
bởi chỉ vì em
ta dính dáng tới đời này !
1990

NHÌN EM QUA CẦU

sớm ở bờ sông, anh thấy em qua cầu
ngày xuân xuôi dòng
triều lên, không trở lại
bên trái ngực mình đã dượt cơn đau...

em nhìn sông chẳng ?
khói mù mặt nước
em ngó trời ?
nắng nhòa sương rét
rời anh - em vội qua cầu
bên trái ngực mình đã dượt cơn đau...

không thể gọi ngày xuân
ngày xuân nước chảy
khoảng áo trắng xa vời bên ấy
nhờ gió hỏi thăm
gió sớm mai im
tâm hồn anh bật lời than cuối bãi
ngày xuân không còn cho dẫu triều lên !

gập sát đời mình - cơn đau càng dữ dội
cát, hãy lở bên này
bồi giúp phía bên em...
1.90

MÙA XUÂN CÓ NÓI GIÙM ANH

mùa xuân có nói giùm anh
những điều anh không thể nói ?

như cây nói giùm chuyện núi
nước buồn than thở đời sông
gió hát theo mây phiêu bồng
hương bật lời hoa mới nở...

những điều lòng anh vẫn giữ
mùa xuân nói giùm anh không ?

hiu hiu chút nắng tàn đông
giọt sương rơi đầu ngọn cỏ
làm người đã đành một thuở
yêu em có đành suốt đời ?

những điều anh đau đớn hoài
mùa xuân dường như đã biết !

em nghe kìa trong giọt mật
vỡ oà vị đắng tình ong
những điều khiến lòng sợ mất
mùa xuân nói giùm anh không ?
2.91

RƯỢU CUỐI NĂM

Tặng Đĩnh Trâm Ca

rượu tàn niên chừ gió xa xăm
gió chi thổi riết năm mươi năm ?
quán cô hồn một ta chớ mấy
sợ - mà khinh - những cái thặng trầm

trời vẫn xanh, đồ thừa tay ngắt
con đường kia trầy trượt lắm lần
gõ ly ơ hờ du tử khúc
tứ xứ còn nghiêng mỗi bước chân

ghé đây em, ta mời chút rượu
kéo chẳng còn ai uống được giùm
lếch thếch buổi chiều hiên phố hẹp
chưa đành thôi hẳn những tin xuân

có khi khuất lấp bao ngày cũ
trúng sai chi khỏi khổ người sau
giá có em ngồi, ta kể lại
mỗi biển xanh từng hoá ruộng dâu

giá có em cùng chia chút rượu
để chi gió đã lặng bên trời ?
và ta chẳng vụn lặn như một
hề tới là tan ngắt cuộc vui

*

tiếng thờ dài nghe quá cũ càng
rượu tàn niên tổng khứ năm buồn
riêng chung mấy chén, đời như rượu
gương để đừng say giữa cổ hương...
12.2.91

NHỚ RƯỢU

tặng Đỗ Toàn

gió bắc thổi quá chùng
lâm chi cũng chẳng được
chết - nặng hơn thái sơn
nên sợ lời thầy thuốc

đau phổi phải cử rượu
nói mà thầy cười hì
đau phổi phải cử rượu
nghe mà ta sầu bi

người xưa quý thích chí
coi khinh cõi phù trầm
ta bỏ cái thích chí
chẳng là tiếc cái thân ?

chết đi thì quá ngặt
bỏ lại em bên đời
lỡ có thẳng chòm trời
ta nhắm mắt nào nguôi

bạn bè trong gió - hỏi :
quân tử ý như hà ?
quân tử mà thiếu rượu
hỏi đời còn nhận ra ?

dễ ta là tiểu nhân
uống rượu lại sợ chết ?
chua miệng - ngó hoàng hôn
buồn kinh cái ngập vật !

VIẾT TẶNG CHIÊU QUÂN

Hán Đế một lần lên ải bắc
mà lòng không dám giữ Chiêu Quân
chao ôi, uống một tay hùng liệt
đành chống gươm đau một khúc đàn

thuở ấy làm vua ưa để tiếng
ngó ra trăm họ tưởng con mình
ví ông một quyết hoà ra chiến
đã tránh đời sau chút trọng khinh

ông làm như chính ông từng đã
(thì đưa Mao Diên Thọ đấy rồi !)
Chiêu Quân kia với người thiên hạ
nỡ lòng ông chọn cái không vui

ta chẳng từng lên chi ải b ắc
gã làm thơ đâu thể là vua
ý như có bữa làm vua thiệt
một phút, quân reo giữa đất Hồ

ý như có bữa làm vua thiệt
chi khắp bêu rêu một khúc đàn
tình ta, lại cả ta-quyền-lực
không thể rời đâu em, Chiêu Quân !

NGÀY TRI THIÊN MỆNH

biết từ cái nửa trăm năm
thứ chi đã trải đều làm hết tron

biết sông nhớ thuở đầu nguồn
khi lòng chảy đủ cô đơn đất trời
biết cân đai, biết nón cời
mừng ta sống đã ra người - trước, sau

biết từ bãi bể nương dâu

tóc quen ám lạnh đôi màu nắng sương
biết khi xẻ ghé tan đàn
là riêng đời chịu tai ương mấy lần...

em về bóng quạnh hiên sân
đơn sơ tà áo ân cần nét môi
thơ ta thấm máu từng lời
xơ rơ chữ mệnh lời bôi chữ tình

biết cùng tận cõi tử sinh
có nhau cuối bãi đầu ghềnh - nhớ nhau
1.1992

TẮM NGỰA GIÙM BẠN

ta ở ngoài trung rầu ngọn bắc
vô nam nghe gió bỗng se lòng
xứ người đã lăm tay thành đạt
chỉ một ta đây còn long đong

bạn vốn thương hò, mê ngựa chiến
nuôi đôi con - Tết, thả trường đua
ta ăn nhờ bạn, giúp việc bạn
tắm ngựa cho quen gió trở mùa

khi hát lưng chừng bài Tây Mã
nghĩ mình hơn hẳn Uất Trì Cung
mồ hôi ngựa với ta-đầy-rượu
tiếc bạn không là Đường Thế Dân

tiếc bạn xô bồ mâm phú quý
ham chơi bỏ mặc cái trắng thề
gió lên, vó dựng, rung bươm hí
ngựa muốn dành ta nổi nhớ quê ?

ta chẳng rành chi coi ngựa tướng
ngó nhau, bốn mắt chạnh khô vàng
ngửi nhau chợt thiết thân ngày cũ
mới biết mình với ngựa - đồng hương...
1992

Phụ bản của Đình Cường

CÂY MAI GIÀ VƯỜN ANH

cây mai già vườn anh năm lần hoa cuối đông
năm năm riêng đời nhau - mà chung lòng
tóc anh lại thêm nhiều sợi bạc
tình anh cũng thêm nhiều long đong

năm năm vườn anh, em vừa mất ướ
quần quanh vì thương cây mai già
cây mai cũng thương em, hoài lật đật
tháng chạp vừa, đã trở đầy hoa

hoa mai vàng như màu áo em
ai bảo màu vàng màu mau quên ?
năm năm em về lòng anh sớm tối
năm năm vườn anh vàng trắng lên

anh, cây mai già ngậm ngùi cuối đông
năm năm thương em dải dầu nắng gió
năm năm tháng chạp vừa - đã trở
hoa biết còn thơm ra giêng không ?
1993

VỚI RƯỢU CHIỀU XUÂN

tặng Vũ Ý

đã chẳng còn ai trên cổ xú
cho ta sót bớt nửa ly đây
mấy năm bệnh hoạn cam chừa rượu
cũng hiếm hoi dần những bữa say

đầu xuân quần trí không còn bạn
cái lạnh ùa theo gió lạc đường
buộc buổi chiều cùng ta đối ẩm
ngùi ngùi hơi rượu chảy trong xương

vẫn chỉ là em, trời phỏ cũ
năm năm trôi nổi tình không may
chẳng lẽ mời em ngồi lại nữa
để sót chia cho cái lạnh này ?

nên chỉ còn ta ôm hết gió
cúi đầu nói để cúi đầu nghe
mấy năm bệnh hoạn cam chừa rượu

mà cảnh đời nghiêng ngã thế kia !

sương cứ mù lên hiên mái dột
lá bay đôi chiếc đụng vai người
quê nhà đây bỗng đau con mắt
mờ tỏ mùa xuân tới với ai ?
1993

RƯỢU HUẾ UỐNG Ở HỘI AN

ngươi đưa cả Huế vào trong này
(gió bắc đã vào mấy bữa nay !)
lại bảo lâu hung mới gặp bạn
vài ly - phải cạn vài ly đây

thiệt đã lâu hung mới thấy bạn
vài ly - cứ rót vài ly tràn
mừng ta : chính công rượu Đá Bạc
mà cũng theo người đi Hội An

hỏi ngươi thử Huế hư hao mấy
ngươi chỉ cười, che hướng gió trời
chẳng lẽ mây chiều trên đỉnh Ngự
lắm lần thương cầu, chẳng buồn trôi ?

muốn hỏi trăng còn soi đại nội
hồ Tịnh Tâm, tâm dễ lặn tờ ?
để lòng ghé viếng lăng Tự Đức
đọc ngàn lần mới mãi câu thơ

ngươi có từng qua Đồng Khánh cũ
nhấn giùm ta thuở Huế mù sương
những tiêu thơ Nguyễn Khoa, Hồ Đắc...
áo còn ngát nồn một dòng Hương ?

ôi Huế trăm điều ta muốn hỏi
từ khi nắng sớm trở mưa mùa
ngươi bảo Huế chìm trong cốc rượu
uống tràn sẽ thấm nỗi niềm xưa

ngươi rót Huế vào chiều Hội An
giọng trong cao ra giọng đục khăn
quá đổi cổ đô chiều phố cổ
tóc trắng Thừa Thiên bạc Quảng Nam...
1993

NÓI VỚI DÒNG MISSISSIPPI

ngươi trôi tới đây từ phương bắc
ta giặt về đây từ phương đông
ta với ngươi cùng nhau trôi giặt
đời ta buồn đời ngươi buồn không ?

ngươi buồn ư ? sao còn chảy xiết ?
càng đi xa ngươi càng rộng sâu
ta buồn quá ngó ngươi chóng mặt
ngàn trùng quê - nhớ - ta cúi đầu

đường ngươi đi phù sa rải khắp
sông xa quê sông biết nuôi người
đường ta đi tha phương cầu thực
muốn nuôi mình là hết niềm vui

quê ta có sông Thu không cầu danh
cũng biết nuôi người và thương mình
cả đời ta ước như sông ấy
chảy giữa tình yêu chảy quanh

vậy mà ta một ngày ra đi
tới đây là đã biệt đường về
càng xa nguồn sông càng ngẫu đực
chỉ khổ dòng trong thuở trước kia

ta với ngươi cách quê đều xa
đáng khi tâm sự phải sa đà
ngươi chẳng buồn chi ngươi chảy xiết
bỏ trôi lưu lạc một mình ta...

1994

THẨM MÙI LƯU LẠC

tặng Phan Xuân Sinh

khi ta đã thẩm mùi lưu lạc
là lúc chùng khuây nổi nhớ nhà
là lúc yên vui dòng nước mắt
như tuồng chưa gặp thuở lìa xa

là khi phớ lạ không còn lạ
từng thản nhiên đi, mặc nắng chiều
đã dám coi thường cơn gió xoáy

thôi theo hoài đời tình hẩm hiu

khi ta đã thấm mùi lưu lạc
có hương trong trí cũng phiêu bồng
đầu muôn buồn cũng buồn chẳng được
sá gì khói sóng nổi trên sông

chỉ khi đũa rót không cần nhạt
đăm đăm con mắt nổi hoàng hôn
bỗng dưng nhớ tới lời lưu biệt
nuốt vôi vàng thối giữa miếng cơm

chỉ khi khuya lác nằm không ngủ
bất giác nghe tiếng mình thở ra
nghe máu chảy buồn thân lữ thứ
mới đau rung rúc một quê nhà

chính khi đã thấm mùi lưu lạc
là lúc lòng ngưng nghỉ đợi chờ
là lúc cây đời ta hết nước
xứ người nghiêng một bóng cây khô...
5.94

Ở MỘ ĐỊA CẠNH PHỐ MILLINGTON

rồi ta nằm với gió
đầu kê lên đời tây
xám chiều, run bóng phố
thân đắp mùa lá bay

rừng phôi rừng tro xương
trắng mờ cây thập tự
hãy còn kia thiên đường
cho chiếc hồn lạc xứ ?

mắt nuôi tròng phương đông
có hương hàng vạn dặm
chỗ ta và thơ nằm
không chút mờ, chút nấm !

em làm sao tới được
tặng ta nụ hoa buồn ?
(giá em mà tới được
xin hoa là môi hôn ?)

cỏ vàng khô, cỏ mục
hơn mồ Đạm Tiên xưa
chỉ không màu khói sót
càng không người lệ dư

cũng chẳng còn ai hết
đọc ra câu bia đề :
một nhà thơ gốc Việt
đã chết buồn xa quê...

VỀ THUỞ CHIA XA

trắng bót xanh từ hôm lạc xứ
chén đưa là rượu xé đời nhau
lòng em chẳng khác lòng ly phụ
ngọn liễu đương xuân cũng trở màu

ta đi một cõi không hò hẹn
là cõi phiền lo chuyện áo cơm
ví thử phog hầu kia đáng mộng
hà tất còn ghê lũ bụi đường ?

tháng năm nghĩ đủ làm cô quạnh
hết thấy niềm tin một buổi về
đã tội người xưa mơ áo gấm
mà lòng tưởng nhẹ nổi lìa quê

ở đây mắt mắt toàn thiên hạ
từng ngó ta như ngó lạc loài
nửa tóc cho nhau đều bạc cả
sợ tàn xương lại gửi quê ai !

biết em vẫn cuối ngày dăm mối
hằng muốn cùng ta cạn tử sinh
giá có chia hai mùa gió nổi
hồ dễ cân đôi một chữ tình ?

ta lạ đất trời, thương cô thổ
trắng buồn đâu thể giữ màu xưa
có khi xót đắng không vì rượu
lòng cứ trầm mê điệu tiễn đưa...

1.95

SÂM THƯƠNG MỘT NỖI

sáng dậy anh thường nhìn phương đông
khi quê nhà đang ở đầu hôm
em với anh hai trời một nỗi
như vì sao có tên Sâm, Thương

đề em hoài lặng nhìn phương tây
khi sao hôm buồn rơi dấu ngày
là lúc quê người anh thức sớm
cũng nghe lòng buồn lên sao mai

phải khác thời mà sao đổi tên
phải hai trời mà anh nhớ em
có khi góc biển và chân núi
nhớ một vì sao đã nối liền

em phía hoàng hôn anh bình minh
hai bìa trái đất gió chênh vênh
một sao lấp lánh đôi bờ lệ
từng sớm hôm soi một chữ tình.

THƠ CỦA GÃ HỌC TRÒ GIÀ

cũng một thời theo học những danh sư
anh thầm mong anh đáng mặt cao đồ

thế mà cứ nửa đời mưa lất phất
thế mà phải cuối đời ra đất khách
anh bàng hoàng tỉnh thức giữa chiêm bao

ôi làm thơ là làm chuyện tào lao
lại đặc chí xung một thẳng giỏi chữ
để tới lúc xốn đau lòng tự phụ
sợi tóc buồn bỗng lạc mái tà huy

thờ sân trường - anh, có lẽ, tình si
lỡ nhờn mắt ngó say người nguyệt thẹn
con suối nhỏ sớm mơ lời biển hẹn
còn trách gì sâu cạn những dòng sông ?

từ xa trường, anh vất vương lông bông
cái sự nghiệp như nằm trong kiếp khác
vẫn thấy thẹn khi bạn bè hiền đạt
mà không ngừng suy sụp phía lòng xưa

anh viết hoài không vẹn được câu thơ
và đọc ngược lưng chừng trang sách cũ
trang viết mơ hồ, câu thơ viết dở
báo hại cơm cha áo mẹ chữ thầy

gã học trò già đứng với mưa bay
mưa của quê ai cũng đành lất phất
nửa đời mưa, mưa cuối đời đất khách
rưng rưng hồn nhớ lại mỗi ân sư
thì ra anh chẳng xứng một cao đồ !
1995

ĐỌC LẠI HOÀNG HẠC LÂU

ngồi nhắm đọc thơ ông
mờ vàng bóng chim hạc
ông than không thấy quê
đầu đất trời Trung Quốc

quê ông có mây trắng
mây hoàng hạc trắng bay
quê ta mây cũng trắng
(khác màu mây xứ này !)

ông chắc cỏ Anh Vũ
ông rành cây Hán Dương
dễ hạc vàng đi mất
mà ông thành tha hương ?

ông bỏ nhà chơi lung
ta rời quê kiếm sống
đất trời không biết tên
bao ác tà thổ lặn
lâu đài không rõ tên
chi hạc vàng phượng trắng
người - chẳng ai người quen
lấy đâu ra bầu bạn...

hoàng hôn chìm khói sóng
từng làm ông nhớ nhà

may sông còn khói sóng
mà chiều hôm có ta

sông như tuồng sông quê

chỉ thương ngày vẫn đục
ôi, qui khứ lai hề
ta cúi đầu ngó nước
nước lại xuôi biên tây
bồi hồi trắng mới mọc
hương quan một lòng đầy
gió bạc đầu, bạc tóc

thêm lần đọc thơ ông
giả được cười ngạo mạn
ta xa quê ngàn trùng
ông cách quê mấy dặm !

TỨ TUYỆT BÊN TRỜI

nền thấp chò xuân, đợi sáng đêm
ngắm từng không phải, từng không nên
té ra mình ép mình xuôi ngược
giọt máu hồng khô cuối ngọn đèn
1995

THƠ ĐIỀU BẠN QUA ĐỜI Ở ATLANTA

gửi theo Nguyễn Trung Trực

đã không như ngày xưa
Hội An vào Nam Phước
làm rằng ta viếng ông
lạ đường đi nước bước

ta, ông từng chung trường
ta, ông từng chung trận
năm cùng một trại tù
cùng quê người lận đận

làm rằng ta viếng ông
đường xa non ngàn dặm

mới cùng nhau điện đàm
hỏi nhau mùa ấm lạnh
dặn ông phải giữ gìn
tuổi già ưa bệnh hoạn

nghĩ một thời chiến tranh

tai ương đều qua hết
dù bây giờ lênh đênh
bọn mình đâu để chết

vậy mà, mới đây thôi
ông bỏ đời đi biệt !

gió, cả ngày đã gió
mưa cuối ngày còn sa

thương ông, nâng chén rượu
về hướng trời Georgia...
12.2.98

MỘT LẦN HUẾ - QUẢNG

tặng Hồ Minh Dũng

một lần tôi ở Quảng ra
nắng thơm màu lụa hoàng hoa nội thành
chân đi - một bước - không đành
ai xưa thiệt chẳng khác mình chút mô

một lần em ở Huế vô
sông Thu ngày hạ miếng dưa đỏ lòng
lạ đường mới cảng em không
con chim chi đợi nước ròng mới kêu ?

quê nhau cách mỗi chân đèo
chiến chinh mùa cũ đau chiều Hải Vân...
rửa thôi. chi rửa. một lần
ta nương theo những thặng trầm mà qua

để rồi khi ở Quảng ra
nắng phai màu lụa vì hoa bột vàng
em về một bến sông Hương
tìm thăm mới biết dò ngang không bờ

để rồi khi ở Huế vô
hiếm hơi cuối hạ còn dưa đỏ lòng
một lần mới cảng em không
con chim xưa chẳng nước ròng cũng kêu

PHỐ NGƯỜI, GẶP ĐỒNG HƯƠNG

Hạ Tri Chương về quê
khoe tiếng quê chẳng đổi
ông đây ở xứ người
để pha chi giọng nói ?

gặp ông trên phố Mỹ
mà ông Quảng Nam chay
phong thổ càng không thể
làm cái tình đôi thay

đi ngót mấy mươi năm
trời ni chưa quen được
ông than đời xuôi ngược
đâu chỉ vì áo cơm

ông nhắc món Hội An
những cao lầu, hoành thánh...
đã ăn ở Hội An
tới đâu rồi cũng tránh

đã yêu ở Hội An
tình đã ra cửa Đợi
tới đâu, dù được yêu
cũng nghe mình có lỗi

Hội An từng tên đường
vang lên từng kỷ niệm
ông ăn cục nói hòn
mà rạch ròi thương, giận

nói cùng nhau một chặp
chưa hề ông lỡ lời
bất ngờ ta được gặp
Hội An trên phố người.
1999

Mục lục: 1.chuyện tây hiên/ 2.lại một mùa xuân sầu xứ/ 3.bất ngờ gặp quế linh ở tân định/4.vô tình khúc/ 5.ngày trở lại hội an/ 6.khi qua trường học cũ/ 7.bỏ làm thơ đi uống rượu/ 8.mặc cho đời bụi phủ/ 9.về hội an uống rượu đợi người/ 10.khi mới đến đà lạt/ 11.tới ngày em quên/ 12.thất trận/ 13.hai năm ngó núi/ 14.bài thơ tình trong tù/ 15.thơ năm mới ở tiên lân/ 16.nói chuyện đối với nguyên công trú/ 17.thơ tặng vợ nhà/ 18.ra tù về lại hội an/ 19.tiếng ngựa buồn/20.vong tình ca/ 21.lời dỗi/ 22.rượu mùa đông/ 23.uống rượu một mình/ 24.thượng uyển chi hoa/ 25.tờ thư bên kia sông/ 26.từ xó đời ta/ 27.hội an sương mù/ 28.thời hết thời ở hội an/ 29.đôi đường ân oán/ 30.qua đò duy vinh/ 31.rượu tỏ tình/ 32.câu đêm ở an bàng/ 33.thơ viết dở cho vợ và tình nhân/ 34.ngựa ô về duy xuyên/ 35.thơ cuối gởi duy xuyên/ 36.thu tình xưa/ 37.thơ tặng người cận thị/ 38.khai bút/ 39.ân hận ca/ 40.uống giùm rượu tặng/ 41.tình thua gởi cô bạn thơ/ 42.lời mở giữa

tập/ 43.tình sau tình trước/ 44.viết cho cuộc tình lâu ngày/ 45.bữa say ghé chùa ông hội an/ 46.vì em cứ vội/ 47.đòi lại cái xương sườn/ 48.cỏ trong vườn/ 49.từ chuyện con rồng/ 50.mùa xuân ta tìm em/ 51.màu áo màu mây/ 52.thơ xâm xoàng/ 53.ta bữa rượu chiều/ 54.hạnh phúc trắng lên/ 55.chuyện người dĩa ngọc/ 56.về đời tình si ta/ 57.thơ của người lính già/ 58.về một khúc đàn tình/ 59.đề miếu thổ địa hội an/ 60.mây tâm sự/ 61.nhìn em qua cầu/ 62.mùa xuân có nói giùm anh/ 63.rượu cuối năm/ 64.nhớ rượu/ 65.viết tặng chiều quân/ 66.ngày tri thiên mệnh/ 67.tắm ngựa giùm bạn/ 68.cây mai già vườn anh/ 69.với rượu chiều xuân/ 70.rượu huế uống ở hội an/ 71.nói với dòng mississippi/ 72.thấm mùi lưu lạc/ 73.ở mộ địa cạnh phố millington/ 74.về thuở chia xa/ 75.sâm thương một nỗi/ 76.thơ của gã học trò già/ 77.đọc lại hoàng hạc lâu/ 78.tứ tuyết bên trời/79.thơ điều bạn qua đời ở atlanta/ 80.một lần huế quảng/ 81.phố người gặp đồng hương/ mục lục

VỀ THƠ HOÀNG LỘC :

Với bài Thời Hết Thời Ở Hội An, Hoàng Lộc đã có thể vào Đội Chân Đất, đá với bọn chúng tôi.

Phùng Quán (1986)

Thơ Hoàng Lộc vẫn y nguyên cái phong thái ngày xưa nhưng đậm hơn thời anh viết cho Bách Khoa.

Nguyễn Mộng Giác (1995)

Ít ỏi câu thơ thời trai trẻ, còn sót lại trong ký ức tôi, là của Hoàng Lộc và Vũ Hữu Định. Nay một người đã ra thiên cổ. Người còn lại, lưu lạc xứ người, vẫn còn cho tôi những vần thơ hay. Cảm ơn Hoàng Lộc. Cảm ơn những y ù tưởng của bạn, nhắc tôi nhớ đến quê nhà.

Hồ Minh Dũng (1997)

Hoàng Lộc dùng những thể loại thơ mọi người đã dùng nhưng cách diễn đạt của anh lại làm mới được thơ.

Trần Thái Vân (1998)

Hoàng Lộc đến với đời này bằng trái tim không bình yên. Cõi thơ anh tưởng như là thế giới rất riêng tây. Thế giới ấy dù mở ra thăm thẳm chiều sâu nhưng bằng ngôn ngữ bình dị đời thường, lại khiến ta dễ rung động gần gũi.

Nhật Nguyễn (1999)

Hoàng Lộc

Nhà thơ. Tên thật **Hoàng Lộc**. Tộc Huỳnh, sinh ngày 08 tháng 11 năm 1943 (Quý Mùi) tại Hội An Quảng Nam. Khởi viết giữa thập niên 60 trên các báo Văn, Văn Học, Khởi Hành...Được giải thi ca của hội Văn Bút Việt Nam năm 1971. Định cư tại Memphis Tennessee Hoa Kỳ, từ 1993.Viết trên các tạp chí: Văn, Khởi Hành, Phố Văn, Văn Học, Sóng Văn, Chủ Đề, Hợp Lưu...

Tác phẩm đã xuất bản :

Thơ Học Trò (1966), Trái Tim Còn Lại (thơ, 1971), Qua Mấy Trờì Sương Mưa (1999).

Có bài trong các tuyển tập :

20 Năm Văn Học Việt Nam Hải Ngoại (Đại Nam 1995), Thơ Văn Hải Ngoại Năm 2000 (Việt Thường tại Montréal Canada chủ trương, Văn Mới xuất bản năm 2000), Nhà Thơ Nhà Văn Hải Ngoại (Nguyễn Đình Tuyền), Luân Hoán Một Đời Thơ (Sông Thu,2005)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)

